

Taps, szeretet, taps, taps, taps...

A temerini tájházban, ideiglenes lakhelyemen, óriási „lovagi” faszékben ülve merengek az elmúlt napok élményein, itt felejtett, vagy tán ideszéllődött szobrok, szobor-sasok, képzőművészeti könyvek és Szerdazsófi társaságában (aki épp az eddigi leghosszabb szakmai beszélgetés anyagát szerkeszti, pötyögi le a következő Súgóba). Merengek, emészttem a látottakat, visszaidézek, visszapörgetek sziporkázó pillanatokot. A merengéshez a Csuhitól kapott finom Woodstock rosé jó társaságnak bizonyul. Közben az is eszembe jut, milyen jó, milyen felemelő végre itt lenni így... elejétől a végéig, kicsit beelátni mindenbe, a szervezésbe, a háttérmunkába, összecimborálni a helyi szervezőcsapat energikus, szimpatikus fiataljaival, akik mint jó házigazdák, estéről estére megteremtik a jó hangulatot a temerini művház klubjában, és milyen jó megismerni minden csapatot nemcsak szakmailag, hanem az emberi oldaláról is.

Évek óta követem a vajdasági magyar amatőr és diákszínjátszó mozgalom munkáját, hol közelebről, hol távolabbról, de mindig örömmel és elragadtatással, s olykor kicsit irigykedve, hiszen visszaidézi bennem a saját amatőr éveimet, amikor szerelemből, hitből, ösztönből felhőtlenül lehetett alkotni. Rendszeres követője vagyok a KSZFV-nek, szívügyem a MAdT tábor, ahol olykor csoportvezetőként, olykor szemlélőként rendszeresen jelen vagyok, s hasonlóképp fontos számomra a gyermekszínjátszó találkozó, amit szintén több éve követek az értékelőbizottság tagjaként, már ismerem a csoportok tevékenységét, a csoportvezetőket, és évről évre szurkolok nekik.

A VMASZT-ot eddig nézőként követtem, amikor csak tehettem, most először ülök a zsűri székében, s mondhatom, ez némiképp tudathasadásos állapot... hiszen az „értük való izgulás” ugyanúgy jelen van minden este, füg-

getlenül attól, hogy ez esetben az a feladatom, hogy kritikus szemmel nézelődjek. Az alkotók, a csapatok nagy részét van szerencsém ismereni, vannak, akikkel együtt táboroztunk évekig (MAdT), tehát együtt „alkottunk”, szinte pártasokká lettünk, s vannak, akiknek csak távolabbról volt alkalmam kísérni a munkáját. Most a drukkolói attitűdöt háttérbe kell szorítani némiképp, hogy az ember pártatlanul és a szakmai kritériumok mentén értékelhessen... valóban ez a legfelemelőbb és legfantasztikusabb felismerés, hogy lehet, igen, lehet, sőt kell is a vajdasági amatőr társulatok munkáját komoly szakmai szemmel vizslatni, mert színvonalas, értékes és igényes.

Az eddig látott előadások nagy része erős, a játékosok jól működnek, betöltik, uralják a színpadot, tehetségesek, figyelnek, és készek egyre jobbra lenni. Ezeket látva pedig jóleső kötelesség rámutatni az esetleges hibákra, javítanivalókra, elvárásokat állítani, javaslatokat tenni, tehát: szakmázni – a szó legnemesebb

értelmében. Közben nagyon jó érzés kiszakadni a hivatásos színház mókuskerekéből, feltöltődni, újjáéledni, kapni abból a lelkesedésből, hitből és színházszeretésből, ami az amatőr színházi közösségekből árad.

A fesztivál felénél tartunk időben, s már eddig is varázslatoknak lehettünk részesei, szem- és fültanúi nagy meglepetéseknek, profikat is kenterbe verő énekhangoknak, erőteljes színészi jelenléteknek, hihetetlen csapatmunkának a László Sándor vezette temerini Jáccunk Trupp révén; szédületes, pontos, kimunkált váltásokkal végigvezetett alakításoknak, szépen végigvezetett karaktereknek a friss csonoplyai fiatalok és vezetőjük jóvoltából; jóleső, fiatalos, energikus, jó humorú szerepléseknek a szilágyiai parasztkomédiájában, hatalmas és bátor vállalásnak a nagybecskereki csapat két színésze által, akik csaknem másfél órán át igyekeztek fenntartani a nagyérdemű figyelmét; egy izgalmas kísérletezésnek a szenttamási, bátor csapat által, amely ezúttal (és első ízben) a szerzői, kortárs színház felé nyitogatta szárnyait, hogy a színészek önmaguk létéről valljanak nekünk, s amely vállalás gondolati szinten mindenképp meglepő és dicséretes. Mindeközben pedig együtt táncolhattunk a zentai Kéz a Kézben Szervezet csodapatikusaival, akik számtalan

megható és kacagtató pillanattal leptek meg bennünket.

Láthattuk Jankovics Andrea óriás gyermekcsapatát, amelynek tagjai láthatatlan indáikon kilengették a cukiságmérőt, bennünket pedig be a dzsungel farkastörvényeibe, Maugli-leánykájuk pedig a színpadra született. Hatalmas örömünkre a zombori csapat Topalovićok képében újult erővel becsapódott, erőteljesen, vagányul és reméljük, nemcsak tiszteletkörré érkeztek, hanem hosszútávfutásra.

Még előttünk a fesztivál nagy része, méltán neves csapatok érkeznek sorra, izgalmasnak ígérkező társulat-rendező találkozásokkal, a professzionális színházakból érkező kollégáink koncepcióival. Kíváncsian várom a következő napokat, és rendkívüli örömmel tapasztalom, hogy milyen sok szakmabéli kollégának fontos ez, válik személyes üggyé, hogy bekapcsolódjon és segítse az amatőr közösségek munkáját, rendezőként, mentorként, tanácsadóként vagy szurkolóként. Csoda.

Kedves résztvevők, kedves szervezők, kedves Mindenki:

Taps, köszönet, taps, hála, taps, taps, taps...

Dr. Mezei Kinga

Közösséggé kovácsol a színház

Interjú Pásztor Ilonával a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójáról

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója nem csupán egy fesztivál, hanem találkozási pont, közösségi tér és kulturális műhely egyszerre. Olyan alkalom, amelyen a Vajdaság különböző régióiban működő amatőr színjátszó csoportok bemutathatják éves munkájuk gyümölcsét – sok esetben ez az egyetlen lehetőségük erre. Kistelepüléseken a színjátszás nemcsak szórakozási forma, de az anyanyelvi kultúra megélésének és megőrzésének egyik legfontosabb terepe is. A találkozó célja nemcsak az előadások bemutatása, hanem a szakmai visszacsatolás biztosítása is: a fellépések után zsűri értékeli az előadásokat, ezzel iránymutatást adva a további fejlődéshez. Pásztor Ilonát, az esemény egyik közönségzsűrijét kérdeztük a színjátszás közösségformáló erejéről, a rendezvényről és személyes élményeiről.

– *Hogyan látja a vajdasági magyar amatőr színjátszás helyzetét az elmúlt években? Milyen fejlődést vagy változásokat tapasztalt?*

– Az elmúlt években örömmel tapasztaltam, hogy a vajdasági magyar amatőr színjátszás folyamatosan fejlődött. Számos új csoport alakult meg, és a meglévők is egyre magasabb színvonalon dolgoznak. Ez különösen örömteli számomra, hiszen azt mutatja, hogy a közösségünkben van igény a kulturális önkifejezésre, és a fiatalabb generációk is nyitottak arra, hogy részt vegyenek ebben a munkában. Azt gondolom, hogy ez a fejlődés a vajdasági magyarság egyik erőssége és pozitívuma, hiszen az identitásunk megőrzésének és erősítésének egyik eszköze a színjátszás.

– *Mióta tagja a közönségzsűrinek?*

– A zsűri munkájába 2022-ben kapcsolódtam be. Ez a feladat nagy megtiszteltetés számomra, ugyanakkor felelősséggel is jár, hiszen a csoportok rengeteg munkát fektetnek az előadásaikba, és fontos, hogy ezt megfelelő módon értékeljük. Azóta minden évben igyekszem figyelemmel követni a fellépőket, és segítő szándékkal, építő jellegű visszajelzéseket adni.

– *Mi teszi különlegessé ezt a találkozót? Van olyan pillanat vagy előadás, amely különösen emlékezetes volt önnek?*

– Számomra a találkozó különlegessége abban rejlik, hogy ez egy valódi közösségi esemény. Minden évben érezhető az a lelkesedés, amellyel a csoportok készülnek, és az a szeretet, amellyel előadják darabjaikat. Temeriként különösen közel állnak hozzám a helyi előadások – bár természetesen igyekszem objektív szemmel nézni az összes produkciót, amikor a zsűrizésről van szó. Nagyon szeretem azokat az előadásokat, amelyekben zene is szerepel, mert ezek még inkább magukkal ragadnak. Az emlékezetes pillanatokból

minden évben akad néhány, de különösen kedvelem azokat a produkciókat, amelyek humorral, ötletességgel és szívvel-lélekkel készülnek.

– *Zsűritagként milyen szempontokat tart fontosnak egy előadás értékelésekor?*

– Bár nem vagyok színházi szakember, igyekszem a saját tapasztalataim és benyomásaim alapján értékelni az előadásokat. Számomra különösen fontos, hogy az adott produkció képes legyen megszólítani a közönséget, és élményt nyújtani. Figyelek arra is, hogy mennyire összeszedett az előadás, milyen a színészi játék, a rendezés, a díszlet és a zenei világ. A legfontosabb azonban számomra az, hogy az előadás tud-e valamilyen hatást kiváltani – elgondolkodtat, megnevettet vagy éppen meghat. A zene és a szórakoztató elem különösen vonzó számomra, ezek gyakran pluszt adnak egy előadáshoz.

– *Milyen témák vagy műfajok jellemzőek a VMASZT előadásaira? Tapasztalható-e új irányzat vagy trend?*

– A találkozón évről évre változatos témákat látunk. Vannak előadások, amelyek mélyebb, társadalmi, olykor politikai tartalmat hordoznak, és ezek mindig elgondolkodtató módon mutatnak rá valamilyen aktuális problémára. Máskor inkább a humor, a könnyedebb hangvétel dominál. Azt látom, hogy minden korszaknak megvannak a maga jellemzői: hol a klasszikus darabok kerülnek előtérbe, hol a kortárs szövegek, vagy éppen saját írások. Ez a sokszínűség gazdagítja a Találkozót, és lehetőséget ad arra, hogy mindenki megtalálja a maga hangját.

– *Milyen élmények kötik önt a színházhoz? Miért játszik fontos szerepet az életében?*

– A színház szeretete számomra gyerekoromig nyúlik vissza. Általános iskolásként volt egy kiváló magyartanárnőnk, Kollár Mária,

aki nagy hangsúlyt fektetett a kulturális nevelésre. Ő rendszeresen vitt bennünket előadásokra, akár Újvidékre, akár a helyi rendezvényekre. Ennek hatására nagyon fiatalon megszerettem a színházat, és ez a vonzalom azóta is tart. Számomra a színház nemcsak szórakozás, hanem egyfajta lelki feltöltődés és közösségi élmény is.

- Mit üzen azoknak, akik most kezdik az amatőr színjátszást, vagy most vesznek részt először ezen a találkozón?

- Azt üzenem nekik, hogy nagyon jó helyen vannak! Az amatőr színjátszás nem csupán hobbi, hanem olyan közösségi forma, amely által az ember fejlődhet, tanulhat, és barátságokat köthet. Az együtt végzett munka során megtanulják, milyen csapatban dolgozni, felelősséget vállalni és egymásra figyelni. Ez nevelő erejű folyamat, amelynek hatása sokkal messzebbre nyúlik, mint a színpad.

- Milyen a közösségi élmény a fesztiválon? Mennyire érzékelhető a csapatok közötti összetartás, közös tanulás és inspiráció?

- A fesztivál egyik legszebb oldala éppen az, hogy a résztvevők valódi közösséget alkotnak. Egy-egy helységből érkező csoport szinte már családként működik. Látszik, hogy a tagok ismerik és támogatják egymást, és a találkozón más csoportokkal is nyitottan, barátságosan viselkednek. Érződik a közös tanulás iránti vágy, és az is, hogy inspirálják egymást – legyen szó játékmódról, rendezésről, vagy akár csak a színház iránti lelkesedésről. Ez az összetartás nagyon meghatározó tud lenni.

- Az idén hány előadás lesz látható a VMASZT-on?

- Örömmel mondhatom, hogy évről évre nő a jelentkező csoportok száma. Ebben az évben összesen tizenhat előadás szerepel a programban, ami nagyon szép szám. Ez azt

mutatja, hogy a mozgalom él, fejlődik, és egyre többen érznek késztetést arra, hogy színpadra álljanak és megmutassák, mire képesek. Ez rendkívül biztató a jövőre nézve.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója sokkal több egy művészeti eseménynél. Ez egy olyan közösségi tér, ahol barátságok szövődnek, generációk találkoznak, és a magyar nyelvű kulturális értékek újra és újra megszületnek – a legkülönbébb települések kis színpadain. Pásztor Ilona személyes példája is mutatja, hogy a színház szeretete évtizedeken átívelő élmény lehet, amely közösséget épít, értéket teremt, és maradandó nyomot hagy azokban, akik részesei ennek a különleges világnak.

Lévay Dávid

Aki a sötétségből fényt varázsol

Interjú Majoros Róberttel

A temerini Majoros Róbert nemcsak a színházi fények mestere, hanem azok közé a ritka emberek közé tartozik, akik a legnagyobb feszültség közepette is képesek megőrizni nyugalmukat és optimizmusukat. Hihetetlenül hangzik, de bármikor találkozik vele az ember, mindig mosolyog. Évtizedes tapasztalattal rendelkezik a világítás tervezésében, a rendezői víziók és a színpad technikai követelményeinek figyelembevételével alakítja a fényeket. Munkájában a precizitás és a kreativitás egyesül, hiszen minden világítási beállítás új lehetőség a darab színpadi megjelenítésére. Számára a fények nem csupán díszítő elemek, hanem eszközként szolgálnak a történetmesélésben, segítve a közönséget abban, hogy még mélyebben átéljék az előadás világát. A fiatalabb generáció tagjai közül kevesen tudják róla, hogy egykoron táncolt, valamint hogy néhány évig a helyi művelődési egyesület elnöke volt. Elnöki szerepéről, munkájáról, valamint a színjátszás világáról és az előadások fényvilágának megteremtéséről mesélt.

– A Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesületbe 1995 után léptem be, amikor táncsoportot indítottam. Az első dokumentált fellépésünk 1996-ban volt, anyák napja alkalmából a sportcsarnokban. Szerintem már ez a helyszín is sokat elárul a régmúlt idők nagyságáról, ami mára sajnos teljesen megváltozott. A bemutatkozást megbeszélés előzte meg a táncosokkal, és ott kapta a táncsoport a Ritmus nevet. A későbbiekben hatalmas munkát vállalt magára Nati és Robi, akik saját csapatot is vezettek a Ritmuson belül, ugyanúgy mint ahogyan Móni is, és később Jutka is. Ez a táncsoport volt az a csapat, amelynek tagjaira mindig számíthattam. A Szirmai elnöki posztjára is ebben a csoportban végzett munka eredményeként kerültem 2003-ban. Emlékeim szerint abban az időben a Ritmus volt a legnépesebb. „Mesék a táncteremből” címmel minden március utolsó hétvégéjén koncertet szerveztünk, amelyre elhívtuk a vajdasági modern- és társastánc csoportokat. Rajtuk kívül nagyon aktívak voltak a citerások is, és természetesen az amatőr szín-

játszók és a néptáncosok is: Jácint, Andreász és a többiek. Megtisztelő volt, hogy én lehettem az egyesület vezetője, de ma már tudom, hogy kissé elhamarkodott döntés volt elvállalni ezt a tisztséget. Miért? Noha voltak elképzeléseink arra vonatkozóan, hogy hogyan kell fenntartani és működtetni egy egyesületet, ma már úgy érzem, hogy ezek rövid távú tervek voltak. Talán nagyobb távlatokban kellett volna gondolkodnunk. Szabó Péter bácsi azokban az években kezdett bele a *Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról* című zenés darab rendezésébe, amihez én készítettem volna a koreográfiát, de valami miatt ez az előadás nem készült el. Kezdetben ő szervezte a karácsonyi kabarét, amelyeket később Varga Mihály vett át. Nostalgiaival gondolunk ezekre az estekre, és meggyőződésem, hogy a temerini közönség ma is szívesen megnézne egy-egy ilyen összeállítást. Saját rendezvényeink mellett igyekeztünk profi társulatokat is meghívni Temerinbe, így a közönségnek lehetősége volt megnézni a *Tótékat* a néhai Soltis Lajos címszerepével (Szabadkai Népszínház) és az *Angyal álmát*, az Újvidéki Színház Ábrahám Pál dalaiból összeállított operettjét, de járt nálunk Usztics Mátyás és társulata is. A *Magyar Szó* élőújságjain mindig nagy örömmel vártuk Jenci bácsi (Ferenci) fellépését. Emellett természetesen a temerini amatőr színjátszók igen aktívak voltak, és csakúgy, mint napjainkban, akkor is nagy vágyuk volt, hogy minden évben részt vegyenek a szemlén. A Hernyák György által rendezett nagy sikerű darab, a *Nyílt tengeren* hatalmas, évekre szóló lökést adott a társulatnak. A későbbiekben ezt a sikert szerettük volna elérni, és most úgy tűnik, hogy László Sándor vezetésével a Jáccunk

Truppnak sikerülni fog. Én sokat voltam színpadon, de ritkán kellett beszélnem: koreografáltam, sőt táncoltam darabokban is, de szerepet nagyon keveset vállaltam.

– *Hogyan lett Majoros Róbertből fénymester?*

– 2000-ben László Sándor felhívott, hogy szükség lenne az Újvidéki Színházba egy világosítóra, mert Szöllősi Laci bácsi hamarosan nyugdíjba megy. Végül arra 9 évet kellett várnom. De kihasználtuk ennek az időszaknak minden pillanatát, megvitattuk a fény útját a lencsétől egészen a színész arcáig, hogy az miért jó, vagy miért nem. Miért megfelelő a 60 fokos szög, amikor a 45 sem rossz. Sok mindenben egyetértettünk, de olykor vitatkoztunk is egy-egy kérdésben. Ezek az évek jelentősen hozzájárultak a szakmabeli fejlődésemhez. László Sándor akkor művészeti vezetője volt a színháznak, de mi már korábban a televízióban ismerkedtünk meg. Míg a színészek legtöbbször szándékosan lépnek erre a pályára, úgy érzem, hogy engem a színház szólított. Az évek során kölcsönös szerelem alakult ki a színház és közöttünk. És noha 2012-ben megpróbáltam kilépni ebből a kapcsolatból, nem jártam sikerrel. Emlékszem, aznap a fiam sírva engedett el munkára, mondván, hogy: „Apa, már megint nem játszol velem”. (Rengeteg volt a munka, a szabadidő túl kevés, meg persze a fizetés is.) Délben bekopogtam László Sándor irodájába, és közöltem vele, hogy felmondok, de nem értett velem egyet, nem engedett el. Ha rám hagyja, akkor most valószínűleg egy Bécs közeli üzemben koptatnám a munkasort. Még abban az évben beiratkoztam az Akadémiára, ahol a mesterfokozatot is megszereztem, és ahol ma is főállásban dolgozom tanársegédként. Szöllősi Laci bácsi cinkostársaként neki köszönhetem azt, hogy ma azzal foglalkozhatok, amit igazán szeretek.

– *Mi a feladata egy fénymesternek?*

– A rendezői utasításokat szem előtt tartva, figyelembe véve a darab zsánerét, hozzáadva a saját látásomat, véleményemet, megteremteni az előadás megvilágítását. A rendezőt kreatív csapat veszi körül, amely tesz azért, hogy jó előadás szülessen meg. Vallom, hogy a rendező egyenrangú kollégám, de mindig az övé az utolsó szó. Lehet vitázni, viszont tiszteletben kell tartani az ötletét, hiszen az az ő fejéből pattant ki, amihez egy vizuális kinézet is párosult. Ha ezt sikerül tiszteletben tartani, akkor hiszem, hogy könnyű dolgunk van. A világosító a próbafolyamat utolsó hetében lép be a képbe, és igyekszik feltenni az i-re a pontot. A rendezőt nagy ívben kerülve beülök megnézni a próbát, és megpró-

bálom kitalálni, hogy melyik jelenetben mit is akart a szerző közölni. Igen, kerülöm a rendezőt, mert hiszek az első benyomás erejében. Miért fontos ez? Mert olyankor nézőként figyelem az előadást, akinek ugyancsak nem magyarázza el a rendező, hogy mikor mit szeretett volna mondani. Erre próbálok rájönni, és a fény segítségével megerősíteni. A hátránya mindössze annyi, hogy erre csak egy éjszakám van. Ez alatt az idő alatt kell kitalálni a teljes lámpapark beállítását és jelenetek fényét. Mire ez elkészül, már csak 5-6 napunk van a bemutatóig. Ezt követően még be kell állítani, fókuszálni a lámpaparkot, majd felprogramozni a jelenetek fényét. Ekkor következik a próba, a korrekciók, majd a világosító begyakorlása. Ami például egy zenés darab esetében sok fejtöréssel és színházban töltött éjszakával jár. Elindítjuk a próbavideó felvételét, és üres színpadon próbáljuk betartani a kitalált végszavakat.

– *Már felnőtt fejjel iratkoztál be az Akadémiára, ahol 2017 óta tanársegédként dolgozol.*

– Felvételikor a bizottságnak két emlékeztető kérdése volt. Az egyik, hogy hogyan tudom majd összehangolni a munkát és tanulást, a munkahelyemen megértőek lesznek? Közöltem velük, hogy ők küldtek. A másik kérdésük az volt, hogy miért döntöttem úgy, hogy beiratkozom, mi közöm van ehhez az egészhez. „Tizenkét év közöm van” – ez volt a válaszom. Negyvenévesen vettek fel az Akadémiára. Én vagyok a legjobb példája annak, hogy sosem késő. A gyakorlati tudásom alá helyeztem egy akadémiai elméletet. A diákoknak agyonsózom az agyát az elmélettel, mivel sajnos az az alapja mindennek, utána megmutatom nekik, hogy az elméleti tudás melyik szegmensét milyen helyzetben tudják hasznosítani. Mesélek nekik a kalandjaimról, a jó és a rossz tapasztalatokról, és őket is erre kérem, de sok mindenre még mindig nincs magyarázatuk. Miután kielemezzük egy-egy helyzetet, sokkal világosabbá válnak számukra a dolgok.

– *Milyen felkéréseket kapsz?*

– Elsősorban színházi előadások megvilágításán dolgozom, viszont terveztem már világítást koncertekhez, múzeumi tárlatokhoz, sőt tévéstudiók és természetesen kisebb-nagyobb színházi fénypark felújításában is részt vettem. Igyekszem minden munkát pontosan, a megrendelő elvárásai szerint elkészíteni. Érkezett már felhívás rendezőtől, díszlettervezőtől, de egyenesen színháztól is. Azt tartom és vallom, hogy csodákra képesek vagyunk, a lehetetlenre kicsit várni kell.

– A világítástervező is egyenrangú tagja a színházi csapatnak?

– A rendező jobb keze a dramaturg, a bal pedig a díszlettervező, a jelmeztervező és a zeneszerző. A világítástervező még feszegeti ezt a kört, a helye ott van a rendező bal oldalán, csak erről még nem értesült minden rendező. A hozzám hasonlók ebben a pillanatban még úttörők, akik próbálják kiharcolni az állandó helyüket ebben a csapatban. Az előadás hetén, amikor nő a nyomás, felgyorsulnak a dolgok, a rendezőnek még kismillió dolga van (sajtóközlemény, plakátterv, nem megfelelő kosztüm, lebetegedett színész), olyankor tudunk a legtöbbet segíteni. Elmondja az ötletét, mi pedig színpadra tesszük azt.

– Mindig higgadtnak, kiegyensúlyozottnak tűnsz, és általában mosolyogsz. Hogyan csinálod?

– Úgy vélem, hogy a színházi közösség a bemutató előtt olyan, mint egy puskaporos hordó, amely körül táncol az egész társulat, égő kanóccal a kezében. Egy nyugodt hang, ismerős arc eltávolítja őket a hordótól. A próbafolyamat során rengeteg pozitív és negatív energia halmozódik fel. Ha sikerül ezeket korábban tartani, akkor mind pozitív energiává alakulnak át, és felszabadulnak a bemutató estéjén. Ezekhez a pozitív energiákhoz próbálok hozzájárulni a munkámmal és a hozzáállással.

– Véleményed szerint mit kap a szemlétől a temerini magyar közösség?

– Az én olvasatomban két közösség van. Az egyik, amely kívívta, hogy ismét Temerinben legyen a színházi szemle, amely minden bizonnyal hatalmas löket a számukra. A másik pedig maga a temerini közösség, amely legutóbb is bebizonyította, hogy képes minden nap megtölteni a színháztermet, bizonyítván, hogy igényli a minőségi szórakozást. Ez a két közösség erősíti egymást. A teli terem buzdítja a színpadon lévőket, hogy érdemes volt a szabad estét feláldozni a próbákra, így még színvonalasabb előadásokat készítenek a jövőben. Sőt, a hírnév bevonzza az új tagokat is.

– Az idén is te gondoskodsz a temerini előadás fénytechnikai megvalósításáról.

– László Sándorral, a darab rendezőjével már hónapokkal korábban elkezdünk terveket szőni. És ez a munka is csak egy részlet a köszönetemből, amiért akkor nem engedett el mosogatónak Bécsbe. Köszönettel tartozom a családomnak is, akik míg én a világot jártam, dolgoztam, tanultam, mindig hazavártak, mindenben támogattak, és ezt teszik még ma is.

– Mit üzensz a szemlén résztvevő társulatoknak?

– Isten hozott benneteket Temerinben! Használjuk ki ezt a néhány napot barátkozásra, eszmecsere.

Ádám Csilla

Fellendíteni a színházi életet

Egy óra Majoros Róberttel, a Szirmai Károly MME első emberével

Megalakulásának fél évszázados jubileumára készül a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület. A jeles évfordulóiig visszamaradt időszak pedig éppen arra elegendő a megfiatalított tagságnak, hogy bebizonyítsa: igenis felnőttek az egykor oly ismert amatőrök hírnevéhez, s méltó utódaik lettek.

• **Mi történik jelenleg a Szirmai Károly MME háza táján?** – kérdeztük Majoros Róberttől, az egyesület idén megválasztott elnökétől.

– A Határon Túli Magyarok Hivatala által meghirdetett pályázatnak köszönhetően az eddig kapott pénzeszközökből megjavítottuk, biztonságossá tettük a színpad padlózatát és próbateremmé alakítottuk a színpad alatti pincehelyiséget. Ily módon sikerült felszámolnunk a helyiséghiánnyal kapcsolatos gondunkat. Kimeszeltük a belépőt és a klubhelyiséget. Éppen most írjuk össze, hogy mi hiányzik még a teljesen zavartalan munkához. Az egyesület saját bevételeiből csak a fűtésre és a hangosítás bérletére futja. A közösségi kasszából és a helyi közösségtől is kapunk pénzt. A tatarozáson kívül megkezdtük tagtoborzó akciónkat is, valamint tervezünk egy három hónapig tartó tánciskolát, valamint a csoportvezetői tanfolyam beindítását, és természetesen az új évad rendezvényeinek az összeállítását.

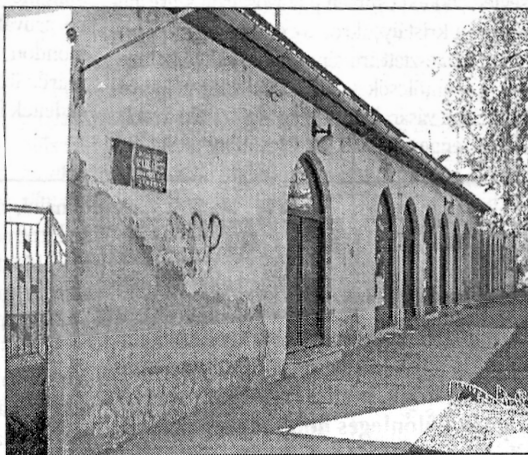
• **Milyen csoportokban folyik a munka?**

– Működik a Csicsóka néptáncsoprot Szabó Tóth Gabriella, Devič Valéria és Hevér Gábor vezetésével, a Róna citerazenekar Devič Livia vezetésével, a kézimunkázók szakosztálya Bicók Margareta vezetésével, a Ritmus táncsoprot Lepár Ofenbeker Natália, Majoros Mónika és jómagam vezetésével, valamint a színjátszók csoportja Gőz László vezetésével. Az egyesületnek összesen mintegy 150 aktív tagja van, az átlagos életkor 15–17 év. Természetesen az amatőr színjátszás nagyjai továbbra is bejárnak hozzánk és a szereplést sem utasítják vissza.

• **A küszöbönálló évadban milyen előadásokra számíthat a színházkedvelő közönség?**

– A januárban megválasztott új vezetőség meghatározott célja, hogy visszazoktassa a közönséget a színházba. Az utóbbi években ugyanis igencsak pangott a színházi élet. Szeretnénk felújítani az egyesület egykori kapcsolatait a szabadkai Népszínházzal és az Újvidéki Színházzal. A két említett színház előadásait a temerini közönségnek is látnia kellene. Az új vezetőség már a rajton öt előadással kedveskedett a temerinieknek. Szeptember 28-án, vasárnap lesz az évadnyitó, mégpedig a Családi Kör hetilap élőlírájának keretében.

A továbbiakban szeretnénk egy-egy vendégszereplésre meghívni az Újvidéki Színház és a szabadkai Népszínház gárdáját, mégpedig az Amit a lakáj látott, illetve Az induló bakterház című előadások bemutatására. Októberben-novemberben egy néptáncos műsor összeállítását tervezzük. November 8-án ismét megszervezzük a TINI Táncdalfesztivált, december 6-án Mikulás-napi ünnepséget szervezünk a legkisebbeknek. Színjátszó csoportunk megkezdte a Női szabó című darab olvasópróbáit. Karácsony-

A temerini művelődési élet tényleges fellegrára lehet ismét, a híres elődök nagy öröme

kor megtartjuk a hagyományos kabarénkat, majd az új évben az ugyancsak hagyományos színészbált. A temerini közönség egyébként nem válogatós a műfajokat illetően. Az eddig behozott előadások majdnem mindegyike sikert aratott. Csupán a Topolyáról érkezett Kodály Zoltán ME néptáncsoprotjának fellépésekor volt gyér a közönség. Ez számunkra is érthetetlen, mert az ugyanolyan rangú, de magyarországi táncsoprot telt ház előtt lépett fel! Különben november és december a legalkalmasabb az előadások megtartására. A temeriniék ugyanis beartják a böjtöt, ilyenkor nem érdemes előadást szervezni.

• **Mely csoportokba toboroznak új tagokat?**

– Színjátszó csoportunkba és a néptáncosok csoportjába toborozzuk az új tagokat. Szeretnénk, ha az általános iskolák felsőfokai csatlakoznának egyesületünk bármely csoportjába. Céljaink egyike ugyanis a művelődéssel és a kultúrával foglalkozó csoportok felkarolása az egyesület keretein belül. Ennek folyamodványa színházlátogató közönség kinevelésének lehetősége. •

Fellendíteni a színházi életet. Temerini Újság, 2003. szeptember 25.

Ez nem Tarzan, ez Topolya

Mosolyt csalva varázsoltak dzsungelt a színpadra

Mosollyal az arcukon léptek be hétfőn délután a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesületbe a topolyai Mosolycsalók. A csaknem negyven színészpálánta szinte azonnal megrohama a színpadot. Közös cél vezérelte őket, ugyanis dzsungellé akarták változtatni a világot jelentő deszkákat. Topolyán három diákszintársulat működik, amelyeket a *Dzsungel könyve* című musical Kovácsolt egy összetartó csapat. Miként tud egyként gondolkodni és mozogni a színpadon egy ilyen színes társulat, azt az Amatőr Színjátszók Találkozásán telt ház előtt mutatták be. Az általános és középiskolásokból álló ifjú színészek útját Jankovics Andrea rendező egyengeti, aki most érezte megfelelőnek az időpontot ahhoz, hogy közösen valósítsanak meg egy ilyen kaliberű előadást.

– Magyar nyelvterületeken nincs olyan, aki ne ismerné a Dész László–Békés Pál–Gesztí Péter szerzőhármás musicaljét. A Proscenium Szerzői Ügyintéző Iroda által jutottunk hozzá a szerzői jogokhoz, ami után szabad utat kaptunk a munkához. A gyerekek jól énekelnek, jól táncolnak, és a színészi képességük is már eljutott arra a pontra, hogy tudjanak összetettebb dolgokat is megvalósítani a színpadon. A három csoportban harmincnégy gyerek van.

A nagy létszámra való tekintettel igyekeztem minél jobban felbontani a próbákat. Jelenetként és táncként haladtunk előre, de a próbafolyamatok vége felé már szinte mindenki jelen volt a próbákon. Egy ekkora gyerekseregnél fegyelmet tartani és csöndet kérni igazi megpróbáltatás volt számomra. Bizonyos esetekben igen megterhelő és fejfájásos próbák voltak, de megértte, mert végül megtaláltuk a közös hangot. Viccelődve, ám mégis nagyon komolyan csináltuk végig a munkát. Egy lépcsőfok volt számunkra a darab.

Nem azért, mert nagy kaliberű musicalről van szó, hanem mert minden egyes új darabban meg kell tanulnunk evickelni és minél többet kihozni magunkból – fogalmazott a rendező. **Fekete Zsófia** már öt éve tagja a társulatnak, a *Dzsungel könyve* azonban neki is újat hozott.

Balu szerepét kapta a darabban. – Ez a szerep nekem nagyon jól jött, mert eddig félszínesebb szerepeket játszottam. Balu viszont erős és határozott, ami nekem nagyon bejött. A személyisége is közel áll hozzám, mert én is szeretem kimondani a véleményem. Nagyon élveztem a közös munkát a csapattal, és imádom a színjátszást – mesélte az ifjú színész. **Bába Kristóf** nem volt könnyű helyzetben

a próbafolyamatok során. A társulatba vendégként érkezett, Újvidék, Szabadka, illetve Topolya között ingázva dolgozott a Mosolycsalókkal. – A nagy Mauglit játszom az előadásban. A főhősnek azt az időszakát kellett megformálnom, amikor megjelennek a rossz dolgok is az életében. Az előadásban az első dalom lett a kedvenc részem. Ezt a zeneszámot már korábban is hallottam, viszont mostanra már azzal kelek és fekszek

is, annyira megszerettem. Kiskorom óta foglalkozom előadóművészetrel. A színpad tulajdonképpen az otthon melegét is jelenti számomra. Sajnos a távolság miatt nem tudtam minden próbán jelen lenni, de amikor igen, akkor igyekeztem a lehető legtöbbet nyújtani. Annak ellenére, hogy nem vagyok állandó tagja a társulatnak, úgy érzem, hogy jól elfogadtak a többiek, és sikerült beilleszkednem a csapatba. Amennyiben a későbbiekben is igényt tartanának rám én szívesen beugornék újból a csapatba – jelentette ki a musical főhőse. **Benei Rebeka** Sir Kán, a tigris szerepében tűnt fel a színpadon. – Nagyon megörültem,

amikor az Andrea közölte, hogy ezt a szerepet nekem szánta. A próbafolyamatok elején viszont kicsit megrettentem. Akkor tudatosult bennem, hogy a főgonoszt kell megformálnom. Az eddigi előadásokban mindig pozitív karaktert játszottam, ezért ez nagy váltás volt számomra. A rendező tanácsai azonban sokat segítettek a munkában. Tekintettel arra, hogy én vagyok a fő verekedő a *Dzsungel könyvében*, a jelenetekre és a harcra fektettük a hangsúlyt a próbákon. Most tanultam meg azt is, hogy hogyan kell verekedni a színpadon. Nagyon kellemes folyamat volt, és jó volt megtanulni nem szétverni a másikat miközben verekszünk – zárta viccesen a fiatal színészpálánta.

Tóth Dianna

A tizennégy évestől a nyolcvannégy évesig

Többéves kihagyást követően ismét beindult az amatőr színjátszás a zombori Magyar Polgári Kaszinóban – Együtt játszik fiatal és idős

Az idén lesz pontosan 200 éves a zombori amatőr színjátszás, és mindössze a véletlen műve, hogy éppen a jubileumi évben indult újra a színjátszás a nyugat-bácskai városban. Nemcsak hogy újraindult, de néhány hónap alatt színpadra is állították Dušan Kovačević *A maratonfutók díszköre* című színművét.

Szilárd József, az egyesület elnöke **Ralbovski Csaba** színművészt kérte fel a darab rendezésére, aki mindjárt el is ment hozzájuk, tartott egy castingot, és rövid időn belül munkához láttak.

A színjátszó csoport vezetésével **Rezicska Károlyt** bízták meg, aki negyven év után most ismét átélheti azt, hogy milyen színpadon állni. – Már tinédzserként színészkedtem az iskolában, és valóban nagyon élveztem. De az élet úgy hozta, hogy nem csatlakoztam az amatőrökhöz, és mikorra már erre lehetőségem lett volna, megszűnt a színjátszás Zomborban. Nagyon örülök annak, hogy most ismét van érdeklődés ez iránt, és hogy újraindult. Csabát már ismertük korábban is, hiszen a kaszinó által szervezett szavalóversenyeken már többször zsűrizett, de ez a munka mégis más volt – mesélte a színjátszó csoport vezetője, akitől azt is megtudtuk, hogy jelenleg kilenctagú a több generációt képviselő csapat. – A rendező számára kihívás volt olyan darabot találni, amelyben a tizennégy évesek és a nyolcvannégy évesek egyaránt szerepet kapnak, de ügyesen megol-

dotta, tette hozzá Rezicska Károly, aki egyébként Laki Topalovićot alakítja az előadásban. Kíváncsi voltam arra is, hogy vajon hogyan fogadták a zombori amatőrök a rendező ötletét, pontosabban, hogy nem találták-e túlságosan morbidnak a történetet. – Kezdetben kissé furcsának tartottuk, ki kellett békülnünk a dologgal, elsősorban azzal, hogy koporsó lesz a színpadon. Megnéztük a filmet is, hogy azok számára is világos legyen az esemény, akik korábban még nem látták. Később már úgy tekintettünk a koporsóra, mint egy egyszerű kellékre a színpadon – tette hozzá a színjátszók vezetője.

Mirkót, a Topalović család legfiatalabb tagját **Juhász Áron** játssza a darabban. A társulat ifjú tagja elmondta, nem esett nehezére megformálni ezt a karaktert, illetve az sem okozott számára különösebb nehézséget, hogy sok szöveget kellett megtanulnia. Kiemelte továbbá azt is, hogy nagyon jó hangulatban zajlott a próbafolyamat. Áron szerint úgy működik a társulat, mint egy nagy család.

Ralbovski Csaba is pozitívan nyilatkozott a közös munkáról, és mint fogalmazott, a kaszinóban rendkívül jó a hangulat. – Amikor kedveskedni akartam nekik, mindig azt mondtam: – A zombori Magyar Polgári Kaszinó egy ékszerdoboz, ti pedig benne az ékszerek. A felkészülés hosszú volt, sőt a főpróba hetén váratlan dolgok történtek. Az egyik idős színészünk kórházba került, és egy másik is lebetegedett. Szerencsére, már mindketten jól vannak, de mindez gyors szerepcserét követelt, amit a helyieknek hála, sikerült gyorsan megoldani – mesélte a darab rendezője, aki azt sem titkolta, hogy végtelenül büszke a lelkes csapatra.

Ádám Csilla

Ma a Találkozó színpadán

Groteszk és kortárs – mi kellhet még?!

Mégis mi? „Ehess, ihass, ölelhess, alhass!” – mondja a költő (József Attila), és hasonlóan gondolják ezt a Félálmaink szereplői is. Hogy miképpen adnak ennek hangot, az azonnal ki is derül. Megint más a helyzet Tótkónál: szerintük leginkább az „kellhet”, hogy az ember nyugalomban élje az életét, ne nőjön a fejére senki. Vitatkozni nem tudunk, lássuk, mégis mit vitathatnánk, ha nagyon akarnánk!

**Egység Művelődési Egyesület,
József Attila Színtársulat, Nagykikinda**

Az amatőr színjátszó alosztály egyidős az egyesülettel. Szerény keretek között indult meg a színjátszás, de rövid idő alatt a legerősebb alosztály lett. Kezdetben egyfelvonásos darabokat készítettek, de három év után a színészgárda oly erős lett, hogy egész Vajdaság felfigyelt rájuk. Eddig minden szemlén részt vettek, és büszkék az Öreg komédiás díjra.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1996 – A szemle különdíját Lepár Ferenc színjátszónak ítelték oda

1997 – A legjobb női epizódszereplő díját Szabó Ilona érdemelte ki

1999 – A csapat Bambach Róbert-díjjal tért haza az új kifejezési formák megvalósításáért. Kátai Tibor érdemelte ki Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyíttatása* című szatirikus játékában mutatott kiváló alakításáért

2000 – John M. Synge *A nyugati világ bajnoka* című színművének a legjobb előadásért járó Pataki László-díjat, valamint a legjobb női főszereplőnek járó díjat Szabó Ilona vitte haza

2001 – Heltai Jenő *A néma levente* című vígjátékában Beatrice szerepének megformá-

lásáért a legjobb női mellékszereplőnek járó díjat nyerte el Kökény Gizella

2002 – A csapat hazavitte a közönség díját. Ezenfelül a legjobb férfi mellékszereplőnek járó díjat Budai József érdemelte ki

2003 – A legszebb színpadi beszéd díját Szabó Mónika szerezte meg

2005 – Max Frisch *Biedermann és a gyújtogatók* című szatirikus vígjátékáért kapták a Pataki László-díjat, a közönségdíjat, valamint a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat is, melyet Tóth János vett át

2006 – Ray Cooney *Dupla vagy semmi* című vígjátékának feldolgozásáért Garay Béla-díjat érdemelt ki a legjobb hagyományos előadásért a nagykikindai társulat

2007 – Bródy Sándor *A Tanítónő* című előadásban a legjobb női főszereplőnek járó díjat Kökény Gizellának osztották ki, a Tanítónő szerepéért

2009 – Edward Albee *Az amerikai álom* című előadásban a legjobb férfi mellékszereplő díját Tóth Hunor, a Fiatalember szerepéért vitte haza

2010 – Arthur Miller *Édes fiaim* című előadásáért Pataki László-díjban részesültek a nagykikindaiak, Lepár Ferenc rendezésében

2011 – Tamási Áron *Énekes madár* című művéből készült előadásért a legszebb színpadi beszédért járó díjat Kömény Móra szerepéért kapták

2012 – Garay Béla-díjban részesült a közösségteremtő tevékenységért

2014 – *A mese marad* című előadás Garay Béla-díjas lett, valamint a legjobb férfi főszereplő díját Vende megformálásáért Budai Józsefnek ítélte oda a zsűri

2015 – A legjobb női főszereplőnek járó Ferenczy Ibolya-díjat Tóth Ramóna kapta a nagykikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának Háy János *A Gézagyerek* című előadásában Rózsika néni szerepének megformálásáért. Ezenfelül az egyesület az Öreg ko-

médiás elnevezésű, rendhagyó díjban részesült a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján való 20 évnyi folyamatos részvételéért

2017 – Az *Animus* és *Anima* c. előadás Gizelláját, Tóth Ramónát Szántó Róbert-díjjal tüntette ki a zsűri

2018 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tüntette ki a társulatot Székely Csaba *Bányavirág* c. kortárs szöveg igényes színpadra állításáért. A legjobb férfi mellékszereplő megformálásáért Nagy István-díjjal Tombácz Imrét jutalmazták, a *Bányavirág* című előadásban Mihály szerepének megformálásáért

2019 – A zsűri egy kortárs magyar dráma legjobb színreviteléért, a *Bányavakság* című előadás létrehozásáért díjjal tüntette ki a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatát. Az előadást Király Sándor rendezte. A zsűri továbbá Szilágyi László-díjat ítelt oda Tombácz Imrének, a *Bányavakság* című előadásban Ince szerepének megformálásáért

2021 – Közönségdíjat a József Attila Színtársulata nyerte el Czákó Gábor *Disznójáték* című előadásáért

2023 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tüntette ki a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatát Đorđe Lebović *Az ezredik éjszaka* című művének színpadra állításáért

2023 – A zsűri a legjobb férfi epizód szerepért járó Nagy István-díjat Tombácz Imrének, a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulata tagjának ítélte oda

2024 – A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját – csoportos belépőt a színház valamely előadására – a nagyikikindai József Attila Színtársulatának adományozta

2024 – A zsűri a kifinomult színházi szövegválasztásért a Hét Nap féléves előfizetését adományozta Király Sándornak, a nagyikikindai József Attila Színtársulata művészeti vezetőjének és rendezőjének

József Attila Színtársulat bemutatja:

Boldizsár Péter: *Félálmaink* (40')

Kortárs

Rendező: Király Sándor

Technika: Sötét Csaba, Komarek Igor

Súgó: Körmendi Elvira

Szereplők:

1. Csíkos Dávid

2. Gyuránki Norbert

Rendőr – Király Sándor

Járókelők – Fazekas Vivien, Szili Teodóra, Tóth Dávid

Mara Amatőr Színház, Topolya

A Mara Amatőr Színház 23 éve aktívan működik Topolyán. Évente egy-két előadást visznek színre, általában hivatásos színházi emberek rendezésében. A nézőtérről minden alkalommal pozitív visszajelzést kapnak az elvégzett munka kapcsán. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján eddig hétszer végeztek az első helyen és a hivatalos díjak mindegyikét megnyerték már. Két éve városuk adott otthont a Vajdasági Magyar Színjátszók Találkozójának, amelyet a szakma és a közönség szerint is sikeresen megszerveztek.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2004 – Robert Thomas *Hét nő* című bűnügyi játékának hagyományos színreviteléért, melyet Mess Attila rendezett, Garai Béla-díjban részesítette a zsűri a topolyaiakat

2006 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakukk Marci* című előadásában nyújtott alakításáért Vojtér Ilonka érdemelte ki a legjobb női mellékszereplő díját

2007 – Dušan Kovačević *Tiszteletkőr* című előadása Bambach Róbert-díjban részesült, ezenfelül a legjobb női mellékszereplő díját Vida Henriettának ítelték oda

2008 – *Újjászületés* (Kiss József *Kincske-resők* című műve alapján) című előadásban a legszebb színpadi beszéd díját Petrás Gizella érdemelte ki Márta szerepéért

2009 – Luigi Pirandello *Az ember, az állat és az erény* című előadásáért közönségdíjat érdemelt ki a csapat

2010 – Háy János *A Senák* című előadásáért Bambach Róbert-díjat nyerte el. Rendező: Kálló Béla és Hajvert Ákos

2011 – Molnár Ferenc *Liliom* című előadásáért Pataki-díjat nyert el a Mara Amatőr Színház. Ugyanezen évben a legjobb női mellékszereplő díját Vörös Emese vitte haza Mari szerepéért. Rendező: Szloboda Tibor

2012 – Molière *A fősvény* című előadásáért Pataki-díjban részesült, a legjobb férfi főszereplő díját Bogárdi Zsolt kapta Fecske megformálásáért, a legjobb női mellékszereplő díját pedig Szabó Erika vette át Fruzsina megformálásáért. Rendező: Szloboda Tibor

2015 – Pataki László-díj Tasnádi István *Finító, avagy a magyar zombi* című előadásáért, amelyet Körmöci Petronella rendezett

2017 – Nagy István-díjjal jutalmazták Sörfőző Károlyt, a topolyai Mara Amatőr Színház tagját a *Paprikáscsirke* c. előadásban Forgács szerepének megformálásáért

2019 – Ejzler Evilának a Táborosi Margaréta által rendezett Svejk című darabban nyújtott alakításáért a legjobb színpadi beszédért járó fődíjat, a Szántó Róbert-díjat ítélte oda a zsűri

2021 – A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal tüntette ki Fekete Dórát, a topolyai Mara Amatőr Színház tagját Irma szerepének megformálásáért, Az üvegci-pő című előadásban nyújtott kiváló alakításáért

2022 – A zsűri Pataki László-díjjal tüntette ki a topolyai Mara Amatőr Színházat a Találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Molière *A tudós nők* című darabjukért, amelyet Jankovics Andrea rendezésében állítottak színpadra. Valamint a legjobb női epizódszereplő elismeréseként Magyar Piri-díjat kapott Beliza szerepének megformálásáért Jankovics Edit

2023 – A zsűri csapatépítő tevékenységért járó díját a topolyai Mara Amatőr Színház érdemelte ki

2023 – A legjobb női epizódszereplő elismerését, a Magyar Piri-díjat a zsűri Dubois-Schottenburg grófné szerepének megformálásáért Szabó Erikának, a topolyai Mara Amatőr Színház tagjának ítélte oda a Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című előadásban nyújtott alakításáért

2023 – Vendégszereplésre kiemelten érdemesült előadás büszke címét, a Magyar Nemzeti Tanács tájolási különdíját a topolyai Mara

Amatőr Színháznak ítélte oda a zsűri a Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című produkcióért

2023 – A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet közös különdíját, ingyenes részvételt a MADT táborban, Pastyik Nórának, a topolyai Mara Amatőr Színház tagjának ítélte oda Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című előadásban Lydia szerepének megformálásáért

2023 – A zsűri a zEtna Kiadó könyvcsoomag-küldődíját adományozta Mendrei Zsolt-nak, a topolyai Mara Amatőr Színház tagjának, Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című előadásban Norrison szerepének megformálásáért

A Mara Amatőr Színház bemutatja:

Örkény István: *Tóték* (95')

Groteszk vígjáték

Rendező: Körmöci Petronella

Technika: Pécsi Adonisz

Hangfelvétel, plakát: Sörfőző Kornél

Szereplők:

Örnagy – Világos Róbert

Tót – Sörfőző Károly

Tótné – Petrás Gizella

Ágika – Kovács Nemes Kata

Postás – Péter Györk

Idős asszony – Bata Rozália

Gizi Gézáne – Benei Rebeka

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Cukiságmérő maximumra tekerve

A topolyai Mosolycsalók értékelése

A topolyai Liliputi Mosolycsalók, a Mosolycsalók és a Foszilis Mosolycsalók együttműködve vitték színre Dés László–Gesztai Péter–Békés Pál *Dzsungel könyve* című musicaljét, Jankovics Andrea rendezésében.

Szabó Regina indította az értékelések sorát miután szívből gratulált a csapatnak, kihangsúlyozva, hogy elérték a célt, mosolygott a szíve ennyi fiatal láttán.

„Elképesztő színészi teljesítmények vannak az előadásban, Eminát (**Zakinszky Emina**) megdicsérem, nagyon remélem, hogy beírod a Színművészeti Akadémiát, szeretnék még sokat látni színpadon, elképesztő a munka, amit a szerepbe beleteszel, jól mozogsz, jól énekelsz, de az idősebb színészek mind szépeket játszottak” – mondta, majd kitért arra, hogy jobban figyeljenek arra ki milyen állat bőrébe bújik. Kiemelte viszont a Kát játszó **Tomik Enikőt**. „Gyönyörűen játszol a szemekkel, ahogy megteremted magadban a kígyó karakterét odavonzza a tekintetemet. Bagira (**Ularik Réka**), Balu (**Fekete Zsófia**) és Sir Kán (**Benei Rebeka**) lehetnének jobban állatszerűek.”

A váltásoknál azt érezte, ha kicsi tempót kapnak jobban tud menni velük, nem mindig indult frappánsan egy-egy jelenet. Sajnálatát fejezte ki, amiért bizonyos helyeken akadoztak a mikroportok, a technika ördöge közbeszólt. Azt tanácsolta, ha ilyen történik, akkor igyekezzenek továbbra is úgy játszani, mintha mi sem történt volna, azzal elhitetik a nézővel, hogy nincs is akkora baj.

„A hangerő, amikor beszéltek sokszor lent volt, s ez egy nagy tér, be kell tudni beszélni, legyenek hangosabbak, mert szépen artikuláltok, azzal nincsen baj, csak a hangerővel itt-ott. Bagira, Balu és Maugli intim jelenetéből emiatt veszítettünk, nem hallottuk végig, pedig jólesett, hogy itt megnyugodott a történet pár pillanatra. Csil csapatát azonban megdicsérem, nagyon szépen és egyszerre beszéltek, s imádtam a fejmozgást a koreográfiában, beleférne ebből még a beszédbe is néhány” – javasolta Regina.

Rengetegen vannak a színpadon, a koreográfiákban igyekeznek egyszerre mozogni, ezen lehet tökéletesíteni, de szerinte az is belefér, hogy néhányan késnek, hiszen végtére is egy dzsungel kavalkádjában vagyunk, ezért a néző ezt is megbo csátja, ha azt látja, hogy mindenki élvezi, amit csinál és a karakterében marad. **Bába Kristóf** és **Kovács Nemes Kata** párosát is

nagyon szerette, őszinte, szép egymásra nézéseket látott.

„A Pofonofon dal koreográfiája kicsit szétesett, nem állatok mögé, s ezt sajnáltam, nem éreztem szervesnek, s egy dal, egy koreográfia akkor jó, ha nagyon szerves része mindennek, hisz egy musicalben amit szóban nem tudok kifejezni, megteszem táncban vagy énekben” – mondta.

A majmócákat, azaz a legkisebb Mosolycsalókat nagyon aranyosnak találta, mint mondta, a cukiságfaktor az egekben volt, s még a kis jelenetekben is jól csinálták a dolgukat.

Kérdésként maradt meg benne, hogy a kórusrészeknél miért nem énekel, vagy tárog mindenki, megesett, hogy még a jó énektudásúak sem énekeltek, ezen még érdemes dolgozni, hisz a néző az ilyesmit kiszúrja. „A daloknál nekem sokszor hiányoztak állapotok, amikor szóló vagy duó volt, s kiálltak, pl. Bagiránál vagy Akela dalánál” – jegyezte meg. Jankovics Andrea elmondta, nem szerette volna szétmozgatni ezeket a dalokat, inkább az érzelmi állapotot megmutatni. Regina szerint, ha ez volt a cél, akkor erre még erősítsenek kicsit rá, hogy ütős legyen, ahogyan a daloknál is erősíthetnek, fokozhatnak az intenzitáson hanggal vagy testtartással.

Dr. Góli Kornélia következett a sorban, aki a gratulációk után elmondta, most rendhagyó módon nem konkrétumokról fog beszélni, ha-

nem arról, hogy nagyon nehéz műfajt választottatok, s mivel rengetegen vannak, különböző korcsoportokból a rendező nem tud minden egyes szereplőre ugyanannyi figyelmet fordítani, hiszen ez óriási munka.

„Gondolkozzatok el azon, milyen az az állat, amit játszatok, s mindenki foglalkozzon egy kicsit otthon is a karakterével, az állattal, amit játszik, nem kell mindig a rendezőre várni, hogy ő mondja meg, javítsa ki. Nézzétek meg, az állat hogyan mozog, hogy viselkedik, s ezt fel lehet kínálni Andreának, vagy a koreográfusnak (**Magyar Zsófia**), akik majd erre mondanak valamit. Nektek is nagy feladatotok van, ne várjatok minden instrukcióra. Nézzetek állatos videókat, s le lehet lopni a mozgást, viselkedést. Például a farkasok most néha farkasok voltak, néha cicák. Nem mindegy. A legkisebbek a cukiságmázzal mindent felerősítenek, de az idősebbeknek komoly feladata van. Megdicsézném viszont Csil csapatát, nagyon összehangoltan dolgoztatok, látszik a beletett munka, s hogy sokat gyakoroltátok külön is” – mondta Kornélia.

Balunál és Bagiránál is felírta, hogy megesik, hogy hadarnak, így sokszor elveszik a szöveg, nem érteni mit mondanak. A majmok jelenetében két állapot áll fenn, az egyik, amikor a majmok a főnökök, majd amikor Ká megjelenik, s ők berezelnek. Ezt a váltás látni kell, hisz örült félelem üti fel a fejét az ő megjelenésével, amit néhány szereplőn láttok, s volt, akinél nem.

„Sokszor elcsúsztak a jelenet kezdései, azaz nem volt világos ki jön be előbb, hol kezdődik pontosan a jelenet, túl gyorsan történtek a mozgások. A gyilkosság végén, Sir Kán megölésekor például szerintem túl korán jöttek be Csilék, ez a pillanat tarthatna, így felpuhult a jelenet komolysága, néztem volna még egy ideig a győzelem pillanatát” – fejtette ki, majd arra is figyelmeztette őket, hogy ha egy dal vagy jelenet végén megszólal a taps, meg kell várni, hogy kicsit csituljon, mielőtt beszélni kezdünk, s ugyanez érvényes a nevetésre is.

„Összességében szerintem ez egy örületesen nagy meló volt, szépen megküzdöttetek vele, jól énekeltek és mozogtok, csak szuperlatívuszokban tudok beszélni” – zárta az értékelését Kornélia.

Dr. Mezei Kinga már látta a topolyai ifjú színészeket az *Aska* és *a farkas* című előadásban, amelyben még sokkal kevesebb létszámú volt a csapat. „Már ott leesett az állam, s Emina fun lettem, ez most sincs másként. Minden porci-

kád és az arcod él és beszél a színpadon, szerintem is muszáj megpróbálnod ezt a szakmát majd komolyabban is űzni – indított Kinga.

Szerinte Bagira karaktere, ha nem is állatos, de rafkósabb, nőcisebb, macskásabb lehetne, hogy erősítsen a karakterén. Jankovics Andrea elmondta, a szereplő nagyon betegesen játszott, örültek, hogy sikerült végigjátszania. Kinga is megdicsérte a majmócákat, Csil csapatát és Kát is, mely utóbbinál igaz volt egy-két hamiskás hang, de színészi jelenlétet illetően csillagos ötöst érdemel. „Kata, te pedig egy jelenség vagy a színpadon, örület. Bejössz és bent vagy.” A kórust ő is hiányolta, Andrea elmondta, a kicsik néha elfelejteneek énekelni, ezt ő is tudja, igyekeznek orvosolni.

„Én is sajnáltam, hogy nem működtek tökéletesen a portok, de az, hogy bevállaltátok, hogy élőben énekeltek az számomra csodálatos dolog” – jegyezte meg Kinga. Mivel egy kész zenei alapot kaptak, melyet szigorú szabályok szerint kellett használni, arra kérdezett rá, engedélyezett-e hangnemen változtatni, hisz sok esetben mély a gyerekeknek, de mint megtudtuk Andreától, erre nincsen mód.

„Van még egy problémám, az pedig a sok sötét, szerintem fölösleges, nem kell mindenhol lekapcsolni a fényt, maradhat egy halvány kék vagy zöld, csak csökkentsétek az intenzitását. Én szívesen elnézem, ahogy futnak ki és be a félhomályban, izgalmasabb, mint ülni a sötétben. A koreográfiák közül az Ember vagyok és a Törzs befogad nagyon tetszett, de voltak pontok, ahol azt éreztem, hogy ezek a gyerekek sokkal ügyesebbek, mint ami kérve volt tőlük, szerintem meg tudják csinálni a bonyolultabb koreográfiákat is. Lehet a legkisebbek nem, de ők meg zabálnivalók akárhogy is csinálják” – zárta sorait Kinga.

Szerda Zsófi

Újjászületők

A Magyar Polgári Kaszinó Színjátszó Szakcsoportja Dušan Kovačević *Maratonfutók díszköre* című előadásának értékelése

Zombori színjátszókat már huszonhét éve nem láttunk errefelé, éppen ezért kíváncsian vártuk a találkozást. A friss és energikus csapat nem olyan rég alakult, örülhetünk, hogy az ígéretes kezdeteket követhetjük figyelemmel. Lássuk, mit szolt a zsűri az első általuk készített darabhoz.

Berkó Csuárdity Tamarától a társulat üdvözlőjéből tudjuk meg, hogy Zombor nagyon rég képviselte magát a szemlén; 1998-ban készült utoljára előadásuk (*Őz, a csodák csodája* – tudjuk meg **Juhász Raffaeltől**, az előadás zenei munkatársától és színésztől), így mindenki fokozott izgalommal várta a nemrégiben alakult csoportot! Az értékelést **dr. Góli Kornélia** nyitja, de rendhagyó módon, arra kéri a társulatot, meséljenek a színjátszó kör jelenéről. **Szlátkó József** egyesületi elnök, mesél a közelmúltról; szeretne volna feléleszteni a színjátszás hagyományát Zomborban, így segítséget kért **Ralbovszki Csaba** színészművésztől, aki örömmel vállalta a darab rendezését. A társulat megalapítására audíciót hirdettek, és az azon megjelentek adják a csoport magját. Erős csapat kovácsolódott össze, viszonylag rövid idő alatt!

„Nagyon reméljük, hogy ez így is marad, hogy lesz folytatása, sőt bővültek – folytatja Nelli. „A játék öröme, a lelkesedést minden-

kin látom! Több különböző korosztály jelenik meg a színpadon, öröm nézi benneteket! De a mi feladatunk az, hogy kötekedjünk és felhívjuk apróságokra a figyelmet. Az előadásnak egy film az alapja. Metszéspontok vannak szelektálva... de vajon, aki nem ismeri a művet, az mennyire tudja összetenni a történet menetét?” Ez a téma az este folyamán sokszor előkerül, de végső konszenzust nem lehetett hozni, mert olyan személy nem volt a teremben, aki ne ismerte volna az előadás alapművét. Az értékelés menete inkább egy könnyed, felszabadult, jó hangulatú, nevetős szakmai megbeszéléssé alakult, hiszen Csaba a zsűritagok kollégája, így minden sarkalatos pontot, tovább lehetett vizsgálni, bevonva a rendezőt. Az előadás szövegét **Csernik Árpád** színművész állította össze a film alapján, a Népszínház társulata számára, azonban a bemutatóra végül nem került sor. Ezt a szöveggönyt használta a Kaszinó csapata, tudjuk meg Csabától. Azért esett erre a szövegre a választása, mert minden korosztály adott volt hozzá. **Dunai Dénes**, aki Aksentije szerepét játszotta volna, például egy nyolcvanhárom éves úriember, aki azonban kórházba került négy nappal a bemutató előtt (azóta már jól van, a napokban ki is engedik), így **Szladek László** vette át a szerepét.

„A nyitókép, a koporsó centézése, nagyon jópofa játék, de mivel hátul történik az akció, pont kitakarja az egészet. A másik pedig, hogy a történet sava-borsa, a koporsó újrahasznosítás... én javasolnám, hogy Mirko (**Juhász Áron**), inkább csiszolgassa, festegesse a koporsót, ne méregesse, ugyanis könnyebben megérteném, hogy mi is ez a biznisz” – folytatta Nelli. Erre **dr. Mezei Kinga** is csatlakozott: „Mi a méricskélés sztorija? A ti előadásotokban mi a története? Ezzel indul az előadás, ha vezetsz engem benne mint nézőt, ha ez a ti felütéseitek, és értem azt, akkor tudok velem menni, de így úgy érzem, hogy koszos.”

Raffael érkezik a válasszal; amikor a Carmina Burana zenéje felcsendül, arra a fiú egyre inkább megőrül. Kingának viszont nem a tartalmi részével van gondja, hanem nem

tartja elég pontosnak, javaslatként ajánlja, hogy alakuljon át a mérés egy groteszk tánc-cá. **Szabó Regina** szerint pedig lehetne Mirko örültebb. Lehetne színesebb a jelenet, nincs „valamilyennek” megcsinálva – csatlakozik a párbeszédhez. Végül megegyeztek, hogy nincs késő ilyen apróságokkal színesíteni, pontosítani a jeleneteket, úgyhogy fognak még dolgozni rajta.

Nelli folytatja: „Maksimilijan nagypapa jelenléte... »nem tudhatja meg« – mondjátok, de közben ott van a színpadon mellettetek! Most akkor ő nagyothall? Mert kommunikáltok vele, egy egészen sajátos módszerrel (dudát nyomogatva), ami fantasztikus ötlet a szerzőtől! Ez nem lett kijátszva egészen... Nyomkodja, de senki nem figyel rá, pedig erre olyan jó kis dramaturgiai pontokat lehetne építeni, például, hogy csak a fia érti ezt a beszédet, de ez egy rendezői döntés lehet, hogy ki hogyan kommunikál a nagypapával. Erre fantasztikus jeleneteket lehetne építeni.”

Ezt követően, Kinga a zenei válogatásról nyit témát: „a Benny Hill zene (Csaba az első mondatra reagál »na, tudtam, hogy ezt fogja mondani«, és újabb sztori következik...), eklektikus a zenehasználat, de nem volt rossz!” Hangos taps és ujjongás fogadja. „Ezzel kapcsolatban van egy gondolatom; a ma esti előadást jól támasztotta alá a zene. Viszont elképesztően ismert zenék ezek, akaratlanul is már társítasz hozzá valamit. Erőteljesen hoznak be egy másik érzetet, vigyázzatok ezzel!” Csabától megtudjuk, hogy Rafi (Juhász Raffael) exYu zenéssel akarta megtűzdelni az előadást, de végül másfelé vették az irányt.

Regina folytatja a szövegpoénok kijátszhatóságával: „több poén van benne, mint ami ki lett használva. Hiányoltam, hogy ez tényleg egy fekete humorú vígjáték legyen. Apróságokon múlik: mondjuk a káromkodós részekben, szidások, beszólások, ezeken a helyeken jobban ki lehetne élelni. Jobban lehetne poentírozni, hogy jobban nevessek. Ezek nincsenek kijátszva eléggé. A beszédre figyelni kell nyilvánvalóan, de ez jobban fog menni, amikor régebb óta játszatok. A hangerő fontos, hogy eljusson hozzánk, a rendező pedig segítse meg a hangsúlyokat! Hangsúlyokra figyelni kell, hogy ne az vigye el a füleket, hogy miért beszél így, hanem hogy mit mondott.”

Nelli veszi át a szót. „Kiderült, hogy meghalt a „nagy-nagy-nagy-papa”. Akkor minden pikk-pakk megtörténik odáig, aztán az autózás naaagyooooon hosszan tart, tart, tart. Nem arányos ez a két rész. Az autózásnak pedig nincs tétje.”

Kinga arra biztatja a játékosokat, hogy vegyék észre a humor lehetőségét, például az esernyős/esős jelenetben, ahol három férfiból, csak egynél van ernyő. Felhívja a figyelmet, hogy mennyi játék van benne, egy teljes néma jelenetet lehet ráépíteni.

Nelli kapcsolódik ugyanehhez a „temetés” jelenethez, szerinte jobb lenne, ha a koporsó itt is megjelenne, ugyanis ebben is rengetek lehetőséget vél; koreográfia, például ahogyan hozzák, nézik stb. A rendezőnek viszont az a koncepciója, hogy a koporsó a műhelyt jelenti, azt nem akarta máshol játszódó jelenetbe belevinni.

Kinga továbbá javasolja, hogy ne tologassák a háttérbe, mert zavaró és felesleges, hanem csak legyen kivetítve. A kaszinó színpada egészen más, keskenyebb és mélyebb, vagyis a látványelemek teljesen máshogyan hatnak ebben a térben, sajnos, itt elveszett a panó látványa, derül ki a társulattól.

„Szeretném elmondani, hogy szerintem ez egy remek csapat, ezzel kellett volna kezdeni, csak rögtön belekezdünk a kekeckedésbe. Rettenetesen örülök, hogy itt vagytok, nagyon örülök a fiataloknak, nagyon tetszett a Denka (**Beck Erik**), nagyon jó karakterek vagytok! Nagyon szuper a csapat.”

Regina szintén gratulált, majd a jelmezekre tért ki. „Mindenki szépen alakította a karaktert, és szépen megformálta. Szeretném külön megdicsérni a kosztümöket, nekem nagyon tetszetek! (**Galac Ódri Beáta** jelmeztervező).

Mindegyik kosztüm, pluszban hozzáadott a karakterhez, külön köszönet érte. A végrendeletes jelenet a kedvencem volt. Viszont több tétet, izgalmat tennék bele. Nem láttam a szereplőkön, hogy ez nekik fontos! Ki írta a levelet? Mindenkinek van hozzá egy viszonya, abban még nagyon sok lehetőség van.”

„A képmutatás! Előjön abban a jelenetben az összes szereplőből, külön-külön. El kell játszani, hogy a többiek elhiggyék, jaj, mennyire szomorú vagyok és akkor ott jön a poén, hogy aham és eltépi a levelet” – egészíti ki Nelli, majd Kinga rácsatlakozik: „jó jelenet kezdemény, de nincs még kész. Ritmus baja van, fontos, hogy építkezzen ebbe a képmutatásba. Meg lehet csinálni nagyon vagányra a ritmusát!”

Regina újra a szöveghúzásra tereli a témát: „generációk közti különbséget nem annyira éreztem fontosnak nálatok, de az írott drámában, ez nagyon jelentős. Nagyon sajnáltam és nem értem, hogy ez miért lett ilyen rövid. Miért van ennyire meghúzva?”

„Ismerjük a darabot és tudjuk, hogy mennyi jó jelenet, poén van még benne és annak egy bizonyos kivonatát kaptuk meg” – folytatja Kinga. „De azzal egyetértetek, hogy színházban mindig jobb, ha kicsit rövidebbnek érezzük, mint kicsit hosszabbnak.” Majd másra tér rá: „Rükvercbe mennek az autóval? Miért mögöttük dől ki az ember, amikor elütik? Ezt máshogy kell megcsinálni, mert nem értettem mi történt. Óriási játéklehetőség, ha ez nem

egy báb, hanem egy élszereplős hulla! Amikor valós élettelen testet kell beültetni az autóba, az megint akkora játék, hogy nem igaz! Továbbá tetszett a végkép, maga a látvány, viszont a robbanásakor nem történt semmi. Piros fény van a színpadon, de azzal történjen valami, villogjon mondjuk. Valami kéne, pirotechnika, füst hiányzik onnan.”

Regina veszi át a szót: „apróságokat mondanék még. Ahogyan ölelik egymást, azok nagyon színpadi ölelések voltak. Most ez így nagyon mű, azért mondom ezt, mert ezen könnyen lehet segíteni. Vagy hogy vezetésnél, miért a kormányt nézi folyton? Senki nem a kormányt nézi vezetésnél. A végrendeletnél írtam fel többször, hogy túl van reagálva, négyszer-ötször el van játszva utána, de szerintem ennyiszer nem kell átrágni ugyanazt. Szerintem jobban kellene gyűlölni a halottat, mert most nem érzem, hogy mindenkinek van hozzá viszonya. Vigyázatok a csapásokkal, ütésekkel, amikor dühösek vagytok. Én ezt nem szeretem. Ez egy felesleges gesztus. Legyen színlán dühös. És hát lehetne egy-két jelenettel bővíteni, de erről már sok szó esett”.

„Őszintén szeretném kérni, hogy ne hagyjátok abba, gyertek jövőre is, tudom, hogy nehéz, mert munka, meg minden mellett, de nagyon biztatlak benneteket, hogy találkozzunk jövőre is, akárhol is lesz a találkozó” – zárta Nelli az értékelést.

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

Mázlisták ezek a szilánkok, avagy a jó és a rossz is ember(i)

Ismét három előadásra készülhetünk holnap: egy drámára, egy profán misztériumra és egy vígjátékra. Ezek látszólag távol állnak egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől, mint Magyarkanizsa Újvidéktől, mint Zenta Magyarokani... Hopp, az közel van. Akkor viszont közeledjünk mi is, mint ahogy kősz, magányos égítestek közelednek a fekete lyuk felé. Elnézést, elszaladt velem a ló – mentségemre: én is bolyongó, (égi)test vagyok.

Április 9., szerda, 14:00

Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ

Színes Szilánkok Diákszínpad

Szabó Magda: *Abigél* (90')

Dráma

Rendező: Mészáros Crnkovity Gabriella

Az előadásról: Vitay Georgina édesapja a II. világháború idején (1943) tábornok, emellett az ellenállás egyik vezetője is. Úgy dönt, hogy az ország legelzártabb intézményébe, a Matulába írattja a lányát, mert ez az egyetlen hely, ahol biztonságban lesz. De ezt nem mondhatja el Ginának.

Így a fiatal lány élete egy pillanat alatt fenekestül felfordul. Nincs felelet a miértekre mindaddig, amíg ki nem derül, hogy a dolgok nem biztos, hogy jóra fordulhatnak. És akkor hirtelen felnőtté kell válnia. Makacs kamaszból felelősségteljes felnőtté.

A háború beférkőzik a legzártabb falak közé is. Az egyetlen, ami egy kis fényt hoz a sötét és félelmekkel teli napokba, az a szeretet, amely összeköt szülőt és gyermeket, a barátság, amelynek fontosságát talán még sohasem érezték ilyen erősnek, és persze Abigél.

16 éven aluliaknak nem ajánlott

Április 9., szerda, 18:00

Együtt Veled Értük Értelmi és Testi Fogyatékosok Érdekeit Védő és Segítő Egyesület, Magyarkanizsa

Mázlisták

Átesés (55')

Profán misztérium

Rendező: Oláh Tamás és Kávai Eleonóra

Az előadásról: Köröket rovník. Ne zavarjátok őket! Külön bolygók egyazon égítest kö-

rül. Égi testek. Ím, itt e kő! Körbe lehet repülni. Ahogy körbe lehet repülni az álmainkat, a félelmeinket is. Közben dőlnek-tódnak a szavak szerelemről, csalódásról, barátokról, halálról, mennyországról, öslényekről, utasszállítókról és angyalokról. Olykor bizonytalanok, mint mi mindannyian. Dadog a nyelv, pontatlan a beszéd, de mi mögötte állunk. Kiállunk a színpadra, s közben át(l)esünk a túloldalra is. A teremtés az akarat diadala! Zuhanjunk közösen, és közben gyűjtsünk lendületet az újbóli felröppenéshez!

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Április 9., szerda, 20:00

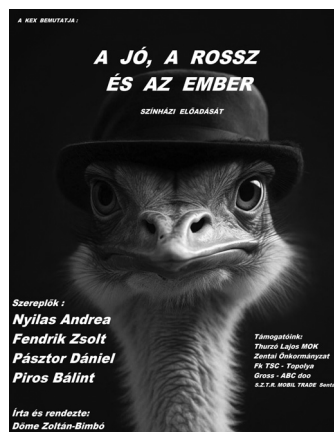
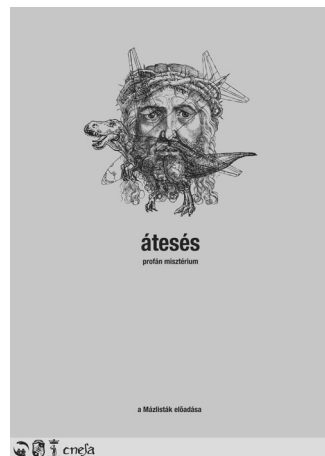
KEX Egyesület, Zenta

Döme Zoltán – Bimbó: *A jó, a rossz és az ember* (60')

Vígjáték

Rendező: Döme Zoltán – Bimbó

Az előadásról: Előadásunk hét különálló jelenetből áll, amelyeknek látszólag semmi közük egymáshoz, de mégis valami összeköti őket. Olyan élethelyzeteket mutatunk be, amiket mindenki érez, tud, vagy átélt, és van róla véleménye. De ezt a véleményét nem meri, vagy nem tudja elmondani senkinek, mert kínos vagy szégyelli. Attól vídám az előadásunk, hogy saját magunk „nyomorán” tudunk a legjobban nevetni.

Pesitz Mónika

Tavaly ősszel tragikusan fiatalon hunyt el Pesitz Mónika, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának szín-művésze. Az újvidéki Művészeti Akadémián szerzett diplomát, majd a szabadkai társulathoz szerződött. 2005-ben a Kisvárdai Határon Túli Színházak Fesztiválján színészi díjat kapott Olga szerepének megformálá-sáért a Murlin Murlo című előadásban. 2018-ban pedig Pataki-gyűrű díjjal ismerték el a Mi történt Baby Jane-nel? című előadásban nyújtott színészi munkáját. Az alább közölt interjúkkal emlékezünk rá.

Pályakezdek

Ide születünk, itt akarunk élni

Pesitz Mónika és Ralbovski Csaba, a Művészeti Akadémia végzős növendékei
a szakmáról, önfelszabadításról nyilatkoznak

„Mulattattam, de nem mulattam” – mondták egykoron a sorsúldozott színészek, a nemzet rongyos napszámok, a Liliomfi és Marikák, mert hát tudták: egészen más a színész végze. Mégis e „szabályos és szabálytalan teremtmények” minden időben, sárban-latyokban, még a háborúban is, a rideg történelmi éghajlatban is felszálltak az illúziók hajójára, s játszottak a nézők öröme. Elhiszi-e az olvasó nekem, öreg ripacsnak, hogy még a megsemmisítő táborokban, a hadifoglyok szutykos barakkjaiban is a legbátrabbak megpróbálták megnevetetni kintől elgyötört arcú embertársaikat. Sokakat nevettek meg, mégis valószínűleg szomorúsággal a szívükben haltak meg, mert nem tudtak lelkiismeret nélkül élni. A Számúzóttak Színházában, Budapesten neves művészek léptek fel, életüket kockáztatva, pedig hát a faji törvények értelmében számukra tilos volt a „játék”. Mégis, Madách Mózesét is színre vitték...

Nálunk is hol előbújtak a színészek (1945-ben Szabadkán), majd eltűntek (1955-ben Nagybecskerekben és Zomborban, s aztán 1960-ban Topolyán). Nem mindig a műsorról, hanem gyakran az előadások megtartásának tényével dacoltunk: a színházi mozzanatok Vajdaságban a „misszió” fogalmával csegett össze sokáig. De hát most minden másképpen van, sajnos.

Itt toporognak a színházak kapui, a fiatal színészek – színpadjainkon is zömmel csak velük találkozunk –, az újvidéki Művészeti Akadémia újabb végzős növendékeit kellene ráirányítani a pályára, s engem – valószínűleg nemcsak engem – roppant érdekel, hogy vajon a színház nyújt-e számukra ritka élményt, lehet-e delejesen bekapcsolódni a munkába, amikor vacsorapénzre is alig futja a gázsiból. Mindennél fontosabb-e számukra a színház, ez a színház, amely olyan, amilyen.

Szabadka, 2000-ben. Nem Mindent a kertbe!, hanem mindenkit a színpadra! Weöres Sándor Holdbelli csónakosát próbálja a Népszínház magyar tagozata, két új, frissen szerződött színésszel, Pesitz Mónikával és Ralbovski Csabával. Itt vannak a „mesterek”, „vigyázó szemmel”: Hernyák György, Kovács Frigyes, Péter Ferenc és itt vannak a „tanítványok”. A sarokban azok, akik az ij és a nyíl ösvényére szeretnének lépni.

– **Hogy is állunk a dolgainkkal** – kérdelem őket.

– Azt nem állítom, hogy szeretetlenségben vergődünk – mondja Pesitz Mónika, a Művészeti Akadémia végzős növendéke már besiminkelve, beöltözve, jelenésre várva a Népszínház kamaratermében. – A színház engem magával ragadott, itt, ezen a romos nyomortanyán is megtalálom a csodát, emberi/színészi súlyomat itt is lemeríthetem, s belevehetem magamat a JÁTÉKBA, így – csupa nagybetűvel. Mert csak

is erre vágytam: hogy játszhaszak. Ez a nagyfokú együttérzés mindennel: rosszal-jóval, nemességgel és alparissággal, megkísértéssel és hisztériával – ez fogott meg a színházban. Ki-ki a saját életébe és a másiknak az életébe is belelát most, nem érzik tehernek színésztársát a találkozásban.

– **Miért választottad Szabadkát?**

– Tulajdonképpen Szabadka választott engem. Egyszer Kovács Frigyes felhívott telefonon: „Akarsz-e hozzánk szerződni? Ösztöndíjat adunk!” Nem sokat magyarázgatott, s én sem mondtam azt, hogy „mindent megfontoltam és mindent meggondoltam”, azt válaszoltam gyorsan: „Örülök a meghívásnak, mikor írhatom alá a szerződést?” Most már itt vagyok, szerepelek a Holdbelli csónakosban...

PESITZ MÓNIKA ÉS RALBOVSKI CSABA

– **Hát te, Csaba?**

– Velem valami hasonló történt. Velem azonban merészebb tervei is voltak a művészeti vezetőknek. Szerepelnem kellett volna ugyanis William Shakespeare Rómeó és Júliájában, Parisnak akartak a színen látni. De ami késett, nem múlott: beleszédítettek a Weöres-mesébe.

– **Műkedvelő múlttal?**

– Igen, tagja voltam egy ideig a feketeci Soma Színtársulatnak. Mónika azonban a műkedvelő színpadon szerzett tapasztalatok nélkül – szülőfalujában, Pétertervén nem moccan a színházi világ – iratkozott be három évvel ezelőtt a Művészeti Akadémiára, s kezdte velem közösen enni ezt a hol izes, hol pedig itzelen kenyert.

Mindketten a Magyar Tanszék hallgatói (is), mindketten a Tanyaszínház előadásaiban a színházi munka mély alagútjaiba rejtett titkokat fedték fel, mindketten azt vallják, hogy jó színészek és a jó rendezők társaságában szeretnének dolgozni. Látástól vakulásig.

– **Sokan letértek a pályáról.**

– Igen, ezt tudjuk – válaszolja azonnal Mónika. – Tudjuk azt is, hogy óriási tervek nem szönek mostanság a színészek. Izgalomra sincs ok, de megy minden a maga útján. Mind-

ezt tudom, de nem veszíthetem el a játékkedvet még akkor sem, ha malter potyog a szemembe, és ha a személyi jövedelmemet a minimálisra csökkentik. Legyen színház: legyen esténként elfoglalt. A tájékozódások... azok a legszebbek.

– **Itt születünk, itt akarunk élni és dolgozni.** Elszántsággal, áldozatkészséggel, hivatástudattal minden pótolható. Tudok már a színházban közlekedni. Voltam Hamlet, módjával szerepeltem sok mindenben (Országalma, Páratlan páros stb.). Lehetne persze jobb állapotot is létrehozni, de mi... Mondjad te, Mónika.

– **Mi rosszul éltünk mindig.** Mi nem tudjuk, mi az: egy színház „aranykora”. Nálunk nem érek meg a produkciók száznál is több repríz, mint a múltban, szombatoként és vasárnapoként nem utazunk vidékre, mi csupán a lehetőséget kapjuk meg az alkotásra. Én is szerepeltem a Hamletben. Most az önismeret a legfontosabb. Saját magunk megismerése nélkülözhetetlen, hiszen magunkból dolgozunk, mi vagyunk a nyersanyag.

– **És ugye – veti közbe Csaba –**, az asztalos nem farigcsálhat a fa ismerete nélkül. Persze nem tudom, mennyi idő az önmegismerés...

– **Mónika, elhagynád az országot?**

– Nem. Szerettem ezt a Balkánt, a mi Vajdaságunkat. Erre akkor döbbsentem rá, amikor felutazunk Budapestre – továbbtanulásra. A honvágytól alig tudtam éjszakánként aludni. Másutt, odaát mindenki rohan, mindenki feldúlt és rettenetesen rideg, barátságtalan. Nálunk harmonikusabb a világ.

– **Csaba?**

– Elszánt, vad, kegyetlen lokálpatrióta vagyok. Hónapokig éltem Németországban, ahol azt tapasztaltam, hogy az apró dolgoknak az emberek már nem tudnak örülni. Mitől vagyunk annyira mások? Valaki megmagyarázta: gondolkodásunkból hiányzik mind a két gondolkodási rendszer – a latin észjárás és a germán észjárás. Ám bennünk van valami más: egy kis „lököttség”, romantika és bohém természet, és ez nem tragédia.

– **Hol lesztek 25 év múlva?**

– Én még azt sem tudom egyelőre, mit és hogyan kell eljátszani ahhoz, hogy sikerem legyen. De színházban öregszem meg, ezt tudom. Az persze nem baj, ha birtokosa leszek minden emberi és színészi gyengeségnek. Csak működjön a színház – válaszolta Mónika.

– **Ha kapok majd olyan szerepeket, amelyek éltetnek, akkor 25 év múlva is a színház rabja leszek.** Nem akarok „arisztokratikus” színesszé válni, mindent vállalok, s nem mondom azt, hogy a színházban minden díj, rang és siker kérdése. Közönségbódító szer akarok lenni...

BARÁCIUS Zoltán

24 / 2000. NOVEMBER 16.

Barácius Zoltán: Ide születünk, itt akarunk élni. Családi Kör, 2000. november 16.

Hét Nap

MŰVELŐDÉSI KÖRKÉP

Csak bejön, és van belőle

Beszélgetés Pesitz Mónikával, a szabadkai Népszínház magyar társulatának színművésznőjével

Szeret enni, főzni, takarítani. Ha egyedül marad a lakásban, órák hosszat törlő a port, kirámolja a polcokat, fiókokat, a legaprólékosabban átnéz minden cetlit, képet, padlót súrol, porszívóz... Imádja a telet, a délutáni sétákat a csendes, kihalt utcákon. Korán fekvő, korán ébredő. De aludni nem szeret; mindig attól retteg, lemarad valamiről, átdurmolja élete egy-egy fontos pillanatát.

Rettentően rossz kölyök volt. Ehhez az is hozzátartozik, hogy mérhetetlenül féltékeny volt a húgára, akit karácsonyi ajándékként kapott „akkor”. Nem játékot, nem csokoládét, hanem egy bögöcsinát, aki majdnem elragadta tőle édesanyját a halálba. Meg is beszszulta ezt. Kitolta a babakocsit az úttestre, hadd gázolja el az autót. S amikor ez nem sikerült, belefeküdt a kiságyba, hogy saját testével „melengesse” sírdogáló testvérkáját...

Az augusztusi kánikulában nyakig beöltözött vastag tréningruhába – büntetésképpen, hogy megszokja a meleget, amit utál. Különben csak úgy keringenek róla az anekdotákba illő történetek – legtöbbször ő maga gyártotta és csacsogta ki végül, mert az egyik fő jellemvonása épp ez: az önirónia és a kendőzetlen őszinteség. Történt például, hogy egy fullasztó nyári estén megevett egy cserebogarat... „Majonézsal leöntve pont olyan, mint a Smoki. Isten bizony! Borzasztóan idegesítetek, hogy ott röpöknek a fejem körül, s belegabalyodnak a hajamba. Meg aztán éhes is voltam, s más nem volt kéznél. Kint voltunk a pusztán, a Kátai-tanyán, a nagy bűdös éjszakában...” Evekkel ezelőtt (talán 1996-ban?) a magyarországi Ki mit tud? vetélkedő vajdasági döntőjén nagy népszerűsége tett szert. Ez is honfoglalás című humoreszkjével. „Erre se lejt, arra se lejt. Megérkezünk, ez lesz az új otthonunk” – mondja a honfoglaló Árpádnak a terepszemlére küldött előhírnök Pannóniáról... s azóta számtalanszor idézzük e mondatot, ha kisebbségi magyar sorsunk felett keseregünk.

*** Mi történt veled azóta? Hol s merre járt echős szekered? Egyáltalán, hogyan lettél színész, amikor humoristának készültél?**

– Csakugyan? Humoristának? Nahát! Végül is ez nem meglepő... A római pápán kívül én minden akartam lenni. Először Rózsika néni, a boltos, aki sokáig a példaképem volt, aztán fodrász, majd Lepa Brena, később karriermester. Végül a fogorvosi pálya mellett döntöttem.

*** Édesapád hatására?**

– Nem. Igaz, hogy ő is fogorvos, de ez nem játszott szerepet ebben, vagyis nem tudatosan. El is jutottam akkor nyáron Újvidékre, felvételiztem, sikerült is, s ahogy battyogtam hazafelé, rádöbbenem, hogy ez mégsem lesz jó nekem. Napi nyolc órát székhez kötve magolni?! Nem, aki engem ismer, az tudja, hogy számomra ez képtelenség. Annyi felesleges energiám van, hogy én nem tudok sokáig egy helyben maradni. Gondoltam hát egyet, és beiratkoztam a tanszékre...

*** Merthogy ott nem kell sokat olvasni, ugye...?**

– Az azért más. Egy szépirodalmi könyvet magaddal vihetsz bárhová, nem muszáj otthon, szobafogságban olvasnod.

*** S a tanszékrol a szerelem vitt át a színművészeti egyetemre?**

– Ha arra gondolsz, hogy Citrony (akaram mondani, Csernik Árpád) a ludas abban, hogy mégis az akadémián kötöttem ki, akkor nagyon tévedsz. Befejeztem a második évet a tanszéken, s azon a nyáron megkért Német Attila, hogy segíts nekik a felkészülésben, ugyanis színművészetre szeretne menni. Kiválogattam neki a szövegeket, el is jártunk együtt Ábrahám Irénhez meghallgatásra, s neki pattant ki az agyából, hogy mi lenne, ha... Hát mi lenne? Semmi. Megpróbálkoztam én is, és felvettek. Így kerültem abba a szerencsétlen '97-es generációba, Fischer Váradi Hajnalka osztályába Ralbovski Csabával, Német Attilával, Göz Lászlóval, Tóbiás Krisztiánnal, Gál Elvirával, Jankovics Andreával és Bicskei Flóriával együtt.

*** Szerencsétlen nemzedék? Miért?**

– Hát minden lehetséges baj, mint a gép-szj, elkapott bennünket. Először is lebetegedett az osztályvezető tanárnőnk, s nem volt, aki foglalkozzon velünk. Aztán jöttek az egyetemistatüntetések, majd bombáztak bennünket, utána megint tüntettünk, később következett a forradalom (vagy mit tudom én, mi?!), s hogy az eper se maradjon le a torta habjáról, a budapesti szemeszterünk végén, a vizsgaelőadás előtt egy órával lelépett az évfolyamtársunk. Meggondolta magát, nem lesz színész...

*** Akkor mégis hogyan tanultátok ki a szakmát, hiszen néhányan már dolgoztok is?**

– Helyesbíték: mi még tanuljuk a szakmát. Hát szóval: tengünk-lengünk. Ha Hernyák tanár úrnak volt ránk egy kis szabad ideje, foglalkozott velünk, meg sokat tanultunk nyáron, a Tanyaszínházban László Sándortól és a vendégrendezőktől. És ne kérdezd, hogy éreztem magam, amikor idejöttem Szabadkára!

*** Hát akkor... mi jártaban vagy itt Szabadkán? Szerződtettek benneteket? Gondolok természetesen Csernik Árpádra, jövőbeli férjedre is.**

– Igen, erre az évadra (nem, nem állandóra, ez mostanában nem divat), s így igencsak szerencsésnek mondhatom magam. Hogy miért? Hát annak ellenére, hogy mindenki azt szajkózza, színészhíány van, belőlünk, nők-ből azért van felesleg is. Másrészt azért, mert játszhatom, dolgozhatom, nem is akármilyen társulatban. Őszintén mondom, kiváló a csapatunk, s én nagyszerűen érzem magam itt.

*** Eddigi alakításaid során nem érezted úgy, hogy egy kicsit beskatulyáztak? A Titanic vízirevűben, a Tótkában, a Nem fájl-ban, az Indul a bakterházban is kikapós, amolyan tenyeres-talpas menyecskét játszol, akinek minden álma, vágya, gondolata a férfiak körül forog.**

– Most pont olyan vagy, mint édesanyám: „Kislányom, remélem, nem lesz megint olyan kiabáló szereped. Megint ronda leszel? Mikor

játszol már igazi nőt?” Merthogy édesanyám igazi nő, és megértem a szívfájdalmát. Nekik biztosan én vagyok a világon a legaranyosabb, a legszebb, de a rendezők, sajnos, nem így gondolják. Ha a százötven centiméter, a nagy mellemmel, fenekemmel és számmal az ilyen és ehhez hasonló szerepekre vagyok alkalmas, akkor ebbe bele kell törődnöm. Vagy ahogy Hernyák mondta az Indul a bakterház próbáin: „Ne csinálj semmi különösét. Csak bejössz, és van belőled. Sőt, még ki is kell tönni a feneked...” Nohát... Nem rejthetem véka alá, amim van. De mi tagadás, engem is zavar már ez a nagypofájú ledér asszonyosság, semmi újat nem tudok belevinni a jellemembe, csak hát ez van... Ennek is örülni kell.

*** Az eddigi szerepeiddel kiérdemelted a szakmai zsűri elismerését az elmúlt színházi évadban, megkaptad a legjobb női epizódszerepért járó elismerést. Hogy vagy a kritikusokkal? Elviseled a bírálatot?**

– Igen. Az én dolgom, hogy játszszam, az övék pedig, hogy elmondják a véleményüket.

*** A próbákat hogy tűröd? Hisztérikus vagy?**

– Úgy gondolom, hogy nem. Illetve csak annyira, mint mindenki más ebben a szakmában. Amíg benne vagyunk az alkotás folyamatában, addig érzékenyek, ingerlékenyek vagyunk. Van úgy, hogy pontosan látod a figurát, de még nem kész benned, nem tudtad meggyúrni a masszát. Olyan ez, mint amikor halod a füledben a jól ismert dallamot, de nem tudod eldúdolni, bármikor megszólalsz, fals hangok jönnek ki a torkodon. No, ez aztán nagyon dühítő. Ezért minden alkalommal nagyon gyorsan igyekszem átrágni magam a szöveg-könyvön, mielőbb megtanulni a magam részét fejből, hogy oda tudjak figyelni arra a bizonyos belső hangra, mit sugall, merre menjek, mit csináljak. Különben köztudomásúan gyáva vagyok. Velem már az is megtörtént, hogy fél órát toporogtam az autóbusz-állomáson, vajon melyik járgányra szálljak fel, a négyesre-e vagy a hetesre, különben mindkettőt elvitt volna a helyszínre, de képtelen voltam dönteni. Vagy a jelzőlámpa előtt is megtorpanok, s gondolkodom, mit is akartam: átmenni vagy maradni? Félek dönteni. Félek a következményektől. Mi lesz, ha valami nem sikerül?

*** Ha jól értesültem, a férjhez menésről nyolc év után azért mégis döntöttél. Beadtad a derekad. Mikor lesz a lakodalm?**

– Augusztus 23-án. Nem kell elsietni...

KREKITY Olga
Fényképezte: Szabó Attila

2003. március 19.

17

Krekity Olga: Csak bejön, és van belőle. Hét Nap, 2003. március 19.

Felléptem a színházban

Körülbelül két éve annak, hogy felléptem a színházban. Az egész úgy indult, hogy volt egy nagyon beteg kislány. Gyógyítása rengeteg pénzbe került, ezért a községben sok helyen gyűjtést szerveztek a részére.

A zeneiskola úgy döntött, hogy csatlakozik, és a befolyt összeget felajánlja.

Egy alkalommal pakoltam el a kottámat zongoraóra után, és a tanárnő megkérdezte, szeretnék-e játszani a jótékonsági koncerten? Nagyon megörültem, hogy a tanárnő rám gondolt, csak attól kezdtem el rettegni, hogy nehogy elhibázzam. Ezt elmondtam a tanárnőnek, de ő gyorsan megnyugtatót. Így beleegyeztem, hogy zongorázni fogok a jótékonsági koncerten. Gyorsan múltak a hetek, és eljött a fellépés ideje. A tanárnővel megbeszéltük a részleteket. Egész délelőtt nagyon izgultam, és reméltem, hogy nem rontok el semmit.

Este hat óra körül kezdtek szállingózni az emberek, és mi a függöny mögött már nagyon izgultunk. Elkezdődött a műsor. Egy tanárnő üdvözölt mindenkit, majd jöttek a zongoristák és harmonikások. Mikor az én nevem elhangzott, kiléptem a színpadra és nagyon megijedtem. Az összes szem rám szegeződött ahogy meghajoltam és leültem a zongorához. Az első pár hang, amit lejátszottam elég bizonytalan volt, de aztán lassan megszűnt körülöttem a világ, és magával ragadott a zene.

Mikor befejeztem, meghajoltam, óriási tapsot kaptam. Visszamentem a függöny mögé, ahol barátnőim mondták, hogy nagyon jó voltam. Vége lett a koncertnek, mindenki éljenzett és tapsolt. De én legjobban annak örültem, hogy sok pénz gyűlt össze.

Remélem, Léna azóta már meggyógyult.

Ördög Lilly 6.b

Kókai Imre Általános Iskola
Temerin

Tót Bálint 4.a

Népviselő
Kókai Imre
Általános Iskola,
Temerin

Azért szeretem Temerint, mert...

Temerin... Ez a hely számomra nem csupán egy kisváros a térképen, hanem az otthonom, az a hely, ahol felnőttem.

Főleg azért szeretem Temerint, mert itt kezdődött számomra számos fontos dolog: az első barátságok, az első élmények, és itt nyílt meg előttem az asztalitenisz csodálatos világa nyolc évvel ezelőtt, ami azóta is az életem része. Egy nap, amikor még kisgyerekként léptem be a sportcsarnok ajtaján nem tudtam, hogy ezzel egy új világ tárul fel előttem. Akkor még a pingpongasztal, az ütők, a labdák csupán játékoknak tűntek a szememben, de idővel rájöttem, hogy ez annál sokkal több. Itt, ebben a klubban tanultam meg küzdeni, kitartani és mindennap fejlődni. Ez a kis klubhelyiség a sportcsarnokban számomra nem csupán egy hely, hanem a második otthon. Ebben a kis teremben rengeteg közös élményt éltünk át – győzelmeket, küzdelmeket és néha fájó veszteségeket is. Mégis, minden pillanatban, akár öröm, akár fájdalom ért minket, mi mindig együtt álltunk talpra, nemcsak csapatként, de együtt, egy családként. Soha nem adtuk fel, mert hittük, hogy mindig van újabb nap, újabb esély, és mindig van miért küzdeni. Akármerre sodorjon bennünket az élet, mi mindig ott leszünk egymásnak. Temerin számomra nem csupán a sport miatt különleges, hanem azért is, mert itt élhettem le azokat az éveket, amelyeket az osztályommal tölthettem. Ők nem csupán osztálytársak, de a mindennapjaim részei, akikkel együtt nevetek, tanulok, és persze akikkel felejthetetlen élményeket szereztem. Ott vannak még mindig a mindennapjaink részeként azok az aprócska, de számunkra különleges dolgok – a kis kék labdánk, ami szinte már az osztályunk jelképe lett, és a fiúk parfümjei, amelyeket szinte minden órán kipakolnak az asztalunkra. Ezek a kis hétköznapi jelenetek mosolyt csálnak arcunkra, hiszen ezek vagyunk mi – a mi osztályunk, a mi világunk. Mégis tudom, hogy ezek a pillanatok már nem sokáig lesznek mindennapjaim része, mert már csak néhány hónap és elballagunk. Akármennyire is várom a jövőt, fájdalmas belegondolni, hogy véget ér életem egyik legszebb fejezete, amelyben nyolc éven át ugyanazzal a huszonöt emberrel éltem meg életem néha rossz, néha legjobb napjait. Nagyon fognak hiányozni. Ebből az iskolából, melynek falai nyolc éven át körülvettek minket, együtt fogunk kilépni az iskolaajtó küszöbén, egy osztályként, egy családként. Szeretem Temerint, mert itt tanultam meg, mit jelent valahová tartozni. Itt találtam barátokra, élményekre, megannyi kihívásra és sikerre. Itt éltem át gyermekkorom legszebb pillanatait, és itt váltam azzá, aki ma vagyok. Ez a város, az iskolám, a csapatom és az osztályom mindig a szívemben marad, bármerre is sodor az élet.

Az igazi otthon nem csupán egy hely, hanem azok az emberek, emlékek és érzések, amelyek örökre összekötnek vele. És számomra ez a hely Temerin.

Sarok Zsófia 8.b

Kókai Imre Általános Iskola
Temerin

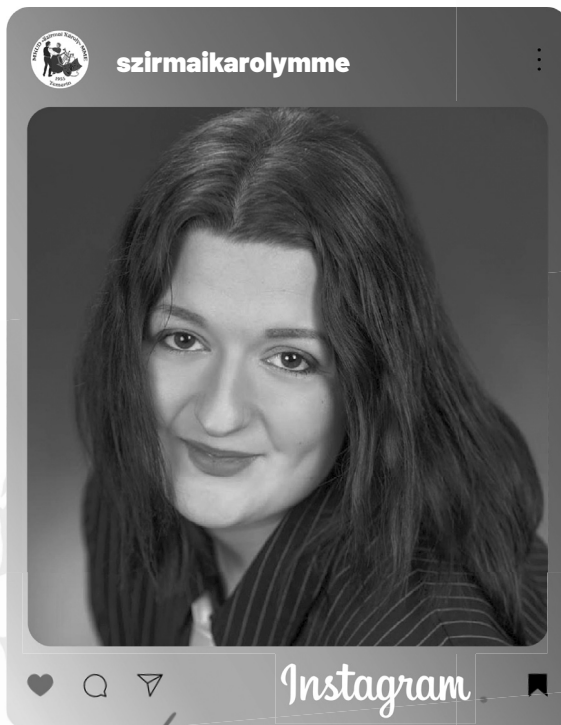

**Tót Vanessza
2.c**

Régi iskolám
Kókai Imre
Általános Iskola,
Temerin

Az elmúlt két évben az élőzéseknek nagy sikere volt: kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Kövessenek bennünket most is, Topolya és Nagykikinda után Temerin sem maradhat ki a buliból. Ez Önökre is vonatkozik: le ne maradjanak! TikTok helyett ezúttal az Instagramon pillanthatunk be a kulisszák mögé. Lássuk, az idén kinek köszönhetjük az élő adásokat!

Tóth Emőke vagyok. Egyetemista az Újvidéki Egyetem Mezőgazdasági Karán, de széles körű érdeklődésem miatt sokszor más utakra is tévedek. Így például a Temerini Újság egyik fiatal munkatársa lehetek: az újság online oldalai az én felelősségem jelenleg, illetve hétről hétre írásokkal is gazdagítom a hetilapot. Ahogy a média családomban örökölt tevékenység, így a színház szeretete is. Még kislányként ismerkedtem meg az előadások csodáival, azóta pedig rendszeres látogatója vagyok a településünkhöz közel megtartott színdaraboknak. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója pedig nem idegen számomra, ugyanis diákzsűriként végignéztam már az előadás-sorozatot két évvel ezelőtt is. Mindenkinek bátran ajánlom, aki teheti, támogassa az amatőr színjátszókat jelenlétével, és kövesse a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület online oldalait, hiszen betekintést nyújtunk a színpalak mögé is.

A XXIX. Találkozó szakmai zsűrije

Dr. Góli Kornélia

dramaturg, egyetemi tanár

1981-ben születtem Szabadkán. A Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának színháztörténet szakán végeztem el a tanulmányaimat. Posztgraduális tanulmányokat folytattam a Szegedi Tudományegyetem – Juhász Gyula Pedagógusképző Kar – rendezvényszervező szakán, ezt követően pedig a Szegedi Tudományegyetem Irodalomtudományi Doktori Iskolájában. 2006 és 2008 között az Újvidéki Színház *Teátrum* című folyóiratának szerkesztője voltam. Színházi munkáimért 2021-ben Szabadka város képviselő-testülete Dr. Bodrogyári Ferenc-díjjal tüntetett ki. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok.

Dr. Mezei Kinga

Jászai Mari-díjas rendező, színész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője

1976-ban születtem Zentán. Az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán szereztem diplomát. 1999-től 2004-ig az Újvidéki Színház társulatának a tagja voltam, amelyben színészként és rendezőként tevékenykedtem. Rendezői munkásságomért Magyarországon 2003-ban Jászai Mari-díjat kaptam. 2004-ben a budapesti Bárka Színházhoz szerződtem, majd 2011-ben tértem vissza hazámba. 2015-ig a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház színművészeként tevékenykedtem, ezt követően az Újvidéki Színház művészeti vezetője voltam. 2019-ben doktoráltam az Újvidéki Művészeti Akadémia Doktori Iskolájában. Rendezéseimmel Újvidéken, Szabadkán, Zentán, Belgrádban, Budapesten, Zalaegerszegen, Debrecenben, Kolozsvárott, Marosvásárhelyen, Sepsiszentgyörgyön találkozhatott a közönség.

Szabó Regina

szabadúszó színész

Szabó Regina. Regi. Csókai származású. 2024-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia drámai szakán. Jelenleg szabadúszó vagyok. Legfontosabb szerepeim: Pintér Béla *Szutyok* című előadásból Rózi megformálása, a kikiáltó a *Kazimír és Karolinából* (Tanyaszínház) és az Újvidéki Színházban bemutatott *III. Richárd*-ból Lady Anna karaktere. 2024 márciusában pedig bemutattam a monodráámam, az *Egyasszonyt*.

Plakátok erejében 1980–1981

Szirmai Károly Művelődési Egyesület Temerin
1980. április 11-én 20 órakor

Bemutató

NÉGYEN ÉJFÉLKOR

komédia

Irtá: Kaló Flórián

Szereplők:

Lajos Faragó János
Péter Gara Márton
Olga Kurilla Erika
Stefánia Gara Márta

Rendezte:

Szabó Péter

Műszaki munkatársak: Kelemen Borbála, Hering István,
Béres Antal, Balázs Károly

Jegyelővétel a színházban.

Belépőjegy _____ dinár.

A TEMERINI SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ SZÍNHÁZTÁRSÁG EGYESÜLET
1980. április 11-én 20 órakor
A színházteremben bemutatja

KERTÉSZ ÁKOS

NÉVNAP

című két részes komédiáját

Szereplők:

Vig Gusztáv, asztalos	Szabó Péter
Ilona, a felesége	Kovács Ilona
Juli, a szomszédjuk	Varga Margit
Varga Lehel, asztalos	Faragó János
Bécsi, a felesége	Vengring Magda
Mazár László, asztalos	Gara Márton
Mazár Mária, asztalos	Gara Márta
Hallás	Óvári Magda
Pintér	Szabó Eta
Háztartó	Varga Mihály

Műszaki rendező: Mazár János
Jelművész: Sörös Valéria
Rendező: Szabó Péter

Jegyelővétel a színházban!
Helyek _____ din.

Az eredeti plakát kicsinyített mása

Szirmai Károly műkedvelő egyesület - TEMERIN

1980. december 14-én 20 órakor
a színházteremben

ELVESZEM A FELESÉGEM

Értesítés - táncos vígjáték 2 felvonásban

Szövegét írta: Szűcs György

Zene: Bágya András

Személyek:

Arvai Teréz — Óvári Magdolna
Bende Piroška — Wimer Ilona
Kelemen Judit — Pósa Ilona
Szabó Balázs — Szabó Péter
Bodor Zsiga — Zavaró György
Ádám István
Fűrjes Elemér — Sörös Sándor
Faragó János
Lenkel Zsóka — Kiss Ilona
Vajda Klára
Kárász Tihamér — Balázs Károly
Frankné — Lóczy Lida
Pincér — Balázs István

Rendezte: Szabó Péter

Zenekarvezető: Magyar Sándor

Jegyelővétel a színházban.

Helyek _____ dinár

Az eredeti plakát kicsinyített mása

Neves előadók előadásában!

A TEMERINI SZIRMAI KÁROLY MŰKEDVELŐ
SZÍNHÁZTÁRSÁG EGYESÜLET
gyermekszínházi
1981. június 18-án

BEMUTATJAK

Macskakalák

című meséjét

Szereplők:

Macska: Kohancz Rózsa	Kondúr: Faragó László
Kecskék: Giercz Olivia	Hód-Simunovics Erzsébet
Kakas: Tóth Gabriella	Tyúk: Sörös Noémi
Koca: Surján Mária	Cica: Kovács Renáta
Bárány: Simunovics Rozália	Cica II: Kiss Piroška
Vargya II: Vessera Éva	Lóka: Kohancz Ildikó
Pulyka: Kincses Zsuzsanna	Szarka: Sörös Lida
Kecse: Abraham Anasztázia	Bárány II: Tóth László
Hód II: Szegedi Gabriella	Malac: Gáz Zsuzsanna
Malac II: Pásztor Valéria	Csirke: Sörös Lida
Csirke II: Lakatos Dávid	Csirke III: Bujdosó Erika
Vargya: Abraham Anasztázia	Kakas: Kovács Renáta

Súgó:

Mesemondó:

Zenei aláfestés:

Rendezte:

Kelemen Mária

Varga Magdolna

Hajdúk János

Szabó Péter

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIX. Találkozójának színlapja • Kiadja a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Gergő Ena munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Berkó Csuárdity Tamara és Hernyák Zsóka • Munkatársak: Berkó Csuárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Szeles Anita, Döme Szabolcs, Sutus Áron, Kormányos Katona Gyöngyi, Csanádi Jázmin, Törteli Anna, Lévy Dávid, Nagy Karina, Szerda Zsófia, Erdélyi Lenke, Kocsis Tímea, Ádám Csilla, Mórincz Éva, Tóth Dianna • Korrektor: Bartuc Éva • A rendezvény megőrzéséért felel: Dukai Dávid • 2025. április 8., kedd